உ

மயில்விடு தூது

ஆசிரியர் :

கு. நடேச கவுண்டர்

வெளியீடு :

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி தேவஸ்தானம்
பழனி.

விலை] 2-9-1973 [75 காசு

உ

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி துணை

பழனியாண்டவர்

மயில்விடு தூது

குடமுழுக்கு நன்னீராட்டு வெளியீடு

கவியாசிரியர்

கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர்

உரையாசிரியர் :

(தமிழ்—ஆங்கிலம்)

டி. எச். விவேகானந்தம் பிள்ளை, பி.எ., எல்.டி.,
முன்னாள் இறைபணியாளர்,
உதவி ஆணையர்,
இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை.

வெளியீடு :

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயில்
பழனி.

பழனி

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயில்

அறங்காவலர் குழு.

பாரி அச்சகம், சென்னை-600001.

முகவுரை

இறைவனை மனக்கண்ணுல் கண்டு பின் சில காரணங்களால் காணுதபொழுது பிரிவாற்ருமையால் வருத்தமேற்படுகிறது. தலைவனுக்கு தூது அனுப்புவது என்ற முகத்தான் தலைவனின் தன்மை, அவன் அளித்த இன்பம் எல்லாம் விரிவாக எடுத்துரைப்பது மரபு.

'' **அதிசயம் அநேகம் உற்ற பழநி** '' யைக் கண்டு ஞான சற்குருவாகிய அருள்மிகு தண்டாயுதபாணியைத் தரிசனம் செய்து பெரும்பேறு பெற்ற ஆசிரியர் கவியரசு நடேச கவுண்டர் அவர்களின் உளப்பெருக்கு ஊற்றெடுத்தோடச் செய்த நூல் '' **பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது** ''. மயிலைத் தூது அனுப்பும் வாயிலாக முருகன் பெருமை, அப்பெருமான் அமரும் படை வீடுகள். அவற்றுள் தனிச்சிறப்புக் கொண்ட சிவகிரி என்னும் பழனி மலையின் மாண்பு, நந்தியாச்சிரமத்தின் சீர், இறைவனை வணங்கச் செல்லுங்கால் கண்ட காட்சிகள். தொண்டர்தம் குறை கூறல், பின் '' வைதாரையும் வாழவைக்கும் '' அருள் வள்ளலின் கருணையைப் பெற்று, தேர்ச்சியடைதல் இவையனைத்தையும் தீந்தமிழ்க் கவிதையில் உருவாக்கி யிருக்கிருர் இந்நூல் ஆசிரியர். இதைப் படித்து அகம் கனிந்து, உணர்ச்சி மேலீட்டால் யான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் இத்திருக்கோயிலில் இறை பணியாளராகப் பணிபுரிந்துவந்த திரு டி. எச், விவேகானந்தம் பிள்ளை, பி. ஏ., எல்.டி., அவர்கள் தன் பதவிக் காலத்தில் இக்கவிதையின் பொருளை வசன நடையாக தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி 1954ம் ஆண்டில் இத்திருக்கோயில் வெளியீடாக வெளியிட்டிருந்தார்.

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையாளர் உயர்திரு கே. எஸ். நரசிம்மன். ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்களின் ஆலோசனைப்படியும், இத்திருக்கோயில் அறங்காவலர் குழு தலைவர் திரு. பு. மனோகரன், அறங்காவலர்கள் திரு வி.வி.சி. ஆர்.எம். கந்தசாமி, பி. எஸ்சி., திரு. என். நாச்சிமுத்து, எம்.எல்.ஏ. திரு. புலவர் சி. பழனிச்சாமி, எம் எல் ஏ., திரு ஏ. பச்சையப்ப கவுண்டர் ஆகிய இவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கவும் இந்த நூல் 1973ம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் இரண்டாம் தேதி நடைபெறும் பழனி ஞான தண்டாயுதபாணி சுவாமி மலைக்கோயில் திருக்குட நன்நீராட்டு வைபவத்தின் போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப்படுகிறது.

இந்நூல் முருகனடியார்கட்குமட்டுமின்றி தமிழார்வம் கொண்டோருக்கும், சித்தாந்த சாத்திரங்களின் பயிற்சி ஓரளவு உடையோருக்கும் இது உதவும்படியாக அமையவேண்டுமென்ற கருத்தினில் வெளியிடப் பெறுகிறது. அனைவரும் வாங்கிப் பயனடையக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வி. சௌ. கோதண்டபாணி, பி.எஸ்சி., பி.எல்.,
துணைஆணையர், நிர்வாக அதிகாரி.
அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி
திருக்கோயில்.

பழனி
2-9-73.

உ

பழனியாண்டவர்

மயில்விடு தூது

(வசனம்)

தான் காதலித்துத் திருமணஞ் செய்துகொண்ட தலைவனை விட்டுப் பிரிந்து தலைவி தனியே இருக்கிறாள். தலைவன் திரும்ப வரவேண்டிய காலமும் கடந்துவிட்டது. பிரிவாற்றாமைக்கு வருந்துகிறாள் காதலி. பிரிவு நோயால் தன் மனம் படும்பாட்டைத் தலைவனுக்கு எடுத்துச் சொல்ல தூதுக்குகந்த *பறவைகளையும், பொருள்களையும் பெருமைப்படுத்தி ஒவ்வொன்றின் மூலமாகத் தன் விண்ணப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறாள். இது சிற்றின்பக் காதல்.

பசு (உயிர்) பிறப்பிறப்புக்களின் விட்டகலாப் பாசத்தால் கட்டுண்டு உழன்று திரியும்போது, பதியை நோக்கிப் பசப்புற்று வருந்தி அவனை அடைய விரும்புவதே வீட்டுக் காதல் எனப்படும்.

இது பேரின்பமாதலால், உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனைக் காணவும், அவன் திருநாமத்தைக் கேட்கவும் மனம் அவாவுகிறது காதல் முறையிலே ஆண்டவனை நோக்கி, தூது என்ற அகப்பொருள் இலக்கணத்தால் தன் பாட்டுக் கிணையில்லாச் சம்பந்தன், சிவகதிக்கு வழி

---

* தூதிலே ஈடுபடக் கேட்கப்படும் பறவைகளாவன — அளி (வண்டு), குருகு (கொக்கு), வாரணம் (சேவல்), நாரை, கபோதகம் (புறா), அன்றில், குயில், பூவை, கிளி, மயில், மான், புகையிலை, தமிழ், பொன் முதலியன.

காட்டிப் பரிந்து பாடியுள்ள பாடல்கள் சிறந்த இன்பம் தருவதுடன், நம் பந்தமும் அறுத்தெரியப்படக் காரணமாகிறது. தலைவி கூற்றாக சம்பந்தப்பெருமான் தோணிபுரப் பதிகத்தில் கூறிய தூதின் பொருள் அறிந்தார் சிவபோகம் சேர்வார் என்று அவரே கூறுகிறார். இங்கே தலைவி உயிர், தலைவன் பதி; தூது செய்வோர் பூதாதி தத்துவங்கள்.

திருஞானசம்பந்தன் சேவடியைச் சென்னிமேற் கொண்டு தமிழ் மொழிக்கும் சிவ நெறிக்கும் தலை சிறந்த தொண்டாற்றி வரும் கவியரசு கு. நடேச கவுண்டரவர்கள் தலைவி யுள்ளங்கொண்டு, தலைவனாகிய பழனி ஆண்டவனை அடைய அவாவுகிறார். மயிலைத் தூதாக விடுகிறார். தமிழ்ச்சுவை, பொருட்சுவை, பத்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட மயில்விடு தூது விண்ணப்பித்துள்ளார். அவ்வாறு பரிந்து பாடிய பாடல்களின் கருத்தை எவரும் அறிந்து அனுபவிக்க உரை நடையில் எழுதலானேன்.

பழனியாண்டவர் மயில்விடு தூது என்னும் பிரபந்தம், பழனியிலே தண்டாயுதபாணியைத் தெரிசிக்கப்பெற்று, இன்ப அனுபவம் சிறிதே பெற்று, அஃது மறைய, மீட்டும் அவ்வனுபவம் பெறும்பொருட்டு, முருகனை அழைத்து வரும்படியாக மயிலை ஆசிரியர் தூதுவிடுப்பதாக அமைந்துள்ளது.

சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெருமை

பழனியாண்டவர் மயில்விடு தூது சுமார் 400 கண்ணிகளையுடையது. சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெருமை 1-21 கண்ணிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சைவ சித்தாந்த சாத்

திரங்களில் கண்ட நுண்ணிய உண்மைகள் சுருங்கிய முறையில் விளக்கப்படுகின்றன. இக்கண்ணிகளின் பிற்பகுதி சுப்பிரமணியன், முருகன், குருசாமி, குகன், குமாரன் என்னும் இளம் பூரணனது திருநாமங்களின் பெயர்க் காரணத்தை விளக்குவனவாக அமைந்தன.

சுப்பிரமணியன், திருமாலும், பிரமனும், இந்திரனும், நான்கு வேதங்களும், தேவர்களும், ஏனைய யாவர்களும் ஆராய்ந்தறிதற் கரியவன். அவன் அநாதி. யாதொரு குறியும் குணமுமில்லாத தலைவன். ஞான நெறியால் அறிவை அறியும் அறிஞர்கள் உள்ளத்துள் இடைவிடாது வீற்றிருக்கும் பரமசிவன் அவனே. சிவத்தை அறியும் அறிவிற்கு அறிவானவன். அவ்வறிவிலே இடையருது ஊறும் பேரின்ப வெள்ளமும் அவனே. உயிர்கள் மும்மல நோய் நீங்கி உய்யும்பொருட்டு வைத்த கருணையினல், உரு, அரு, அருஉரு, எனப் பல வடிவங் கொள்வான். அவ்வடிவங் களும தன்னை வழிபடுவாரது பக்குவத்திற்கேற்றபடி இருக்கும். கலப்பால் எல்லா உயிர்களும் அவனே. ஆதலால் அவன் அத்துவிதப் பொருளாய் உளன். அவன் அருளால் அவனை அறிவது அல்லாமல் இவன் இன்ன தன்மையை உடையவன் என்று யாராலும், எக்கருவியாலும் தெரிவிக்க முடியாதவன். எல்லாச் சமயத்தாரும் தத்தம் அளவுகளால் அளந்தறியும் அவ்வப்பொருளாக இருப்பவனும் அவனே, வேதங்கள் கூறும் பிரமமும் அவனே. ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் செய்கின்ற சதாசிவமும் அவனே. ஓம் என்ற பிரணவத்தின் பொருளும் அவனே. ஒருவரால் படைக்கப்படாத திரு உருவமும், மாருத இளமையும், நீங்காத தெய்வ மணமும் பொருந்திய முருகனும் அவனே. எண்ணுயிரங்கோடி மன்மதர்கள் அழகு ஒருங்கு

திரண்டாலும், இவனது காலடிக்கு ஒப்பாகாது. பிரணவத்தின் பொருள் அறியாத பிரமனைச் சிறையிலே வைத்து, வணங்கிய தந்தைக்கு செம்பொருள் உபதேசித்து ஆட்கொண்ட பரமகுருசாமியும் அவனே. நெடுமாலைக்கையாற் குறுக்கிய அகத்திய முனிவருக்கு அருள்புரிந்த குருநாதனும் அவனே, எல்லா உலகங்களும் தனக்கே உடைமையாக, ஒருவருக்கும் உடைமை ஆகாத குக சாமியும் அவனே. மன்மதன், 'தான் முன்னமே அரன்விழி நெருப்பில் மாய்ந்தது நன்று' என்று எண்ணும்படி அவனைத் தாழ்த்தும் குமாரசாமியும் அவனே. ஆன்மாக்களின் தளையாக உள்ள மும்மலக்குற்றங்களையும் நீக்கும் குமார பரமேசனும் அவனே. உயிர்களின் உள்ளக் குகையிலே மேவிய குகனும் அவனே. உயிர்களாகிய சேனைகளுக்குத் தலைவனாகிய சேனாதிபதியும் அவனே. எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான பெயர்கள் படைத்த முழு முதற்பொருளும் அவனே.

அறுமுகப் பரமன் அமர்படை வீடுகள்

அப்பெருமான் குன்றுத அன்புடையாரின் பிறவிவிடாய் தீர்க்கும் பரங்குன்றம், கடல் அலையில் சங்கு முழங்கும் செந்தில் நகரமும், சித்தர் குழாம் சேவிக்கும் திரு ஆவினன் குடியும், நீரகத்தால் அந்தணர் வழிபடும் ஏரகமும், தினைப் புனங்களிலும் குறவர் முன்றில்களிலும் அருவி முத்துக்களை இறைக்கும் குன்றங்களும், முகில் முழவுபோல் முழங்க மயில் ஆடுகின்ற பழமுதிர் சோலையும், சிறந்த திருவிழாக்கள் நிறைந்த நகரங்கள் பலவும் கோயிலாகக்கொண்டு வீற்றிருந்து மன்னுயிர்கட்கு இன்பம் வழங்குகின்றான்.

பழனிமலையின் பலபெரும் சிறப்புக்கள்

அப்பதிகள் அனைத்திலும் திருவாவினன்குடியே செவ்வேட்பிரானுக்குச் சிறந்த திருக்கோயில். தமிழ்மூவேந்தரில் முதல்வர் சேரர். அவரு ளொருவர் நடராசரின் சேவடிச்சிலம்பொலியை நாடொறும் கேட்கும் அருட்செவி படைத்தவர். மன்னுயிர்கள் எண்ணியவற்றை எண்ணியவாறே அறிந்து நீதி செலுத்திய சிறப்பால் கழறிற்றறிவார் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர். முதலை உண்ட பாலனை மீட்ட தம்பிரான் தோழருக்கு நண்பர். அந்த நம்பி யாரூரர் யானைமேல் கயிலை செல்லத் தா மும் குதிரை மேல் உடன் சென்றவர். 'ஆதி உலா' ஆகிய அமுதை அரன் செவியில் வார்த்தவர். அச்சேரனுடைய ஆட்சியில் உட்பட்டது கொங்குநாடு. கொங்கின் ஒரு பகுதி வைகாவூர் நாடு; அதில் ஆதி வராகமலை; அதற்கு அண்மையில் கோங்குவனம்; உமையாள் தவம் செய்த கூவிளவனம்; திருமகள் நோற்ற குளிர்பொழில், தேவர் ஆவும், சூரியனும் தவம் செய்த நெல்லிவனம் என்பவற்ருற் சூழப்பட்டது திருஆவினன்குடி. அங்கே செந்நெல்லும், கன்னலும் ஒருங்குறும் வயல்கள். நீலப் பட்டுக் குடையை விரித்து நிறுத்தினுற் போன்ற கமுகஞ் சோலை. பொற்குடம் போன்ற நெற்றுக்கள் நிறைந்த தென்னஞ் சோலை. கொலையானைக் கைம்முகம் போன்ற குலைவாழைக் காடு. மாஞ்சோலை, பூஞ்சோலை, மலர்வாவி முதலியன அந்நகரத்தின் நாற்றிசையிலும் நிறைந்துள்ளன. செவ்வேட்பிரானுக்குச் சிறந்த தலம் இது என்று ஆன்ருேர்கள் பலரும் கூறக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். பண்டைத் தவப்பயனும் தூண்டிற்று. அப்பதியை அடைந்தேன். சரவணப்

பொய்கையில் நீராடினேன். நீரணிந்தேன். ஆறு எழுந்து எண்ணினேன். பின் திருவாவினன் குடியிற் செவ்வேளை வணங்கி விடை பெற்றேன்.

அருண்மிகு நந்தி ஆச்சிரமச் சீர்

திருவாவினன் குடியிற் செவ்வேளை வணங்கி விடை பெற்று, எங்களைக் கொத்தடிமை கொண்ட குருவாகிய சாது நந்தியடிகள் வாழும் நந்தியாச்சிரமம் அடைந்தேன். அடியார் பலர் ஆண்டிருந்தனர். அன்னோர் வேதம், ஆகமம் முதலிய கலைகளை நேர்மையாய் ஆய்ந்தவர்கள். மாயையை மாய்த்தோர். இம்மை, மறுமை, வீடு, ஆகிய நலங்களைச் சிவபெருமான் திருவடியே அருளும் எனத் துணிந்தவர்கள். அவர்களிற் சரியை, கிரியை, செய்யும் தொண்டர் சிலர். சிவயோகிகள் சிலர். ஞானியர் சிலர். மோனியர் சிலர். நாதாந்தர், போதாந்தர், வேதாந்தர் முதலியோரும் அவருள் உளர். பலவகைக் கொள்கையர், பலவகையான நிலையினர் ஆயினும், 'சிவனடியார்' என்னும் ஒரே கொள்கையினல் ஒருவரோடு ஒருவர் உள்ளங் கலந்த உறவினர். அவர்கள் தனித்தனிக் குழுவாக ஞானநூல் ஆய்வோரும், தேவாரம் முழக்குவோரும், திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி முதலியன பாடுவோரும், வடமொழியிலே மார்க்கண்டர், உபமன்னியு, பட்பதந்தர் முதலிய முனிவர்கள் அருளிய துதிகளைப் பாடுவோரும், அடியார்கள் அமுது செய்வதற் கெனத் திருவமுது அடுவோரும், அமுது படைப்போரும், வேறு பலவகைத் தொண்டுகள் இயற்றுவோருமாக இருந்தனர். இத்தகைய பெருந் தொண்டர்கள் சேவிக்க

எமது சாது சற்குருநாதர் வீற்றிருந்தார். அவருடைய திருமலரடிகளை வணங்கி, திருவிழிக் கடையின் அருள் பெற்று, பழனிமலைக்குச் செல்லத் திருவனுஞ்ஞையும் பெற்றேன்.*

பவவினை யொழிக்கும் சிவமலை மாண்பு

முன்னொருக்கால் அகத்திய முனிவர் கயிலை சென்றார். சிவனை வணங்கினார் சிவ வடிவும் சக்தி வடிவுமா யிருந்த இரண்டு மலைச் சிகரங்களைக் கண்டார். "இவற்றைப் பொதிய மலைக்குக் கொண்டுபோய் யான் வழிபட எனக்கு அருளுக" எனச் சிவனை வேண்டிப் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கி வருகையில், பூர்ச்சவனத்தில் இடும்பனைக் கண்டு, அம்மலைச் சிகரங்களைக் காவடியில் வைத்துப் பொதிகைக்குக் கொண்டுவரப் பணித்தார். அவ்வாறே அவன் கொண்டுவரும் வழியில், வராக மலைக்கு வடக்கில் இப்போது பழநி என்னும் பாங்கரில் காவடியை இறக்கினான். பசியாற்றிக் கொண்டான். மீண்டும் காவடியை எடுக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. முருகன் ஒரு சிறுவனாகச் சிவமலையின்மேல் நின்றதால், இடும்பன் அசைத்தும் அம்மலை அசையவில்லை. சிறுவன்மேற் சினங்கொண்டு எதிர்த்தான் இடும்பன். முருகனும் அவனுடன் பொய்ப் போர் செய்து கொன்றான், இடும்பி வேண்ட, அவனுக்கு மீண்டும் உயிருதவித் தன் தொண்டனாக்கி என்றும் தன் அருகில் இருக்க அருளினான்.

---

* இப்பகுதியிற் கண்ட விஷயங்கள் அனைத்தும், சிறிதும் உயர்வுநவிற்சியின்றி முற்றிலும் உண்மை என்பதைப் பழனி ஸ்ரீலஸ்ரீ சாது ஸ்வாமிகளாரது நந்தியாச்சிரமத்துக்கு ஒருமுறை சென்றவரும் நன்குணர்வர்.

அன்று முதல் என்றும் முருகன் தண்டாயுத பாணிக் கோலமாய் அம்மலைமேல் வீற்றிருக்கின்றான். 'பழம்நீ' எனப் பரமனாற் பெயர் பெற்ற முருகன் வீற்றிருப்பதாற் சிவமலை பழநிமலை யாயிற்று. பழநி மலை மீது செல்லக் கதிரவனும் திகைப்பான். காமனை முனிந்த முனிவர் மனம் போல் பெருமை உடையது இம்மலை. விந்த மலையை அடக்கிய அகத்தியன் வந்து தரிசித்தது இம்மலை. தேவர் களெல்லாம் வந்து வணங்குவது இம்மலை. இயமனுக்கு அஞ்சியவர்க்கு அரணாவது இம்மலை. புலவர்கள் பாடும் புகழுடையது இம்மலை. தஞ்சமென வந்தார் விரும்பும் வரமனைத்து மளிப்பது இம்மலை, தெய்வ தருக்கள் பொருந் தியது. சோலை சூழ்ந்தது. யானை விளையாடும் சுனைகள் பொருந்தியது. முல்லைக்கொடிகள் நிரம்பியது.

பாம்பும், பிறையும், நீரும், முகிலும் முடிமேற் சேர்வ தனாலும்; செம்பொன் தன் மேனியில் திகழ்வதனாலும், தன்மேல் யானையும், வேங்கையும் பயில்வதனாலும், பால், தேன், நெய் அபிடேக மாடுவதனாலும், மானை யிடத்தி லேந்தி, மயிலை ஆகத்தில் இருத்திச் சிறப்புக் கண்ணார்ந்து, * தான் சிவரூப மென்பதனை வடிவாலும், செயலாலும் எல்லார்க்கும் உணர்த்துகிறது இம்மலை. பிரம்ம மயமான சோதிமலை. பிரமன், நெடுமால் போற்றப் பேறுதரும் பழநிமலை. கங்கை நதியின் கரைமேவும் காசியிலும் துங்க மிகு பழநித் தொன்மை மலை. மங்காது பொங்கும் அதிச யங்கள் பூத்த மகிமை மலை. ஈரேழுலகம் போற்றும் இன்ப மலை. ஒருதரம் சேவிக்கப் பிறப்பறுக்கும் பெரிய மலை.

---

* மலையைச் சிவனோடு ஒப்பிடும் சிலேடையை 94-97 கண்ணிகளில் காண்க.

அருணகிரியார் போற்றும் பழநிமலை. இத்தகைய பழநி மலையின் தாழ்வரையைச் சார்ந்தேன்.

அன்பர் குழாத்தொடு அணிவரை இவறல்

அடிவாரத்தில் விநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கிய பின் அடியார்கள் குழாத்தொடு மலை ஏறினேன். அவர்கள் மொட்டையிட்டு, உடல் முழுவதும் திருநீறணிந்து, காவடி தோளிற் சேர்த்து, இயங்கள் ஒலிப்ப மலை ஏறிக்கொண்டிருந்தனர். அடியார்கள் உள்ளம் உருகி. உடல் புளகித்து "முருகா! முருகா!" என மொழிவார்கள். "ஆறுமுகா! ஆறுமுகா!" என்பார்கள். "சிவ சுப்பிரமணிய வேலவா!" என்பார்கள். "பழநியாண்டவா!" என்பார்கள். சிலர், முருகன் தங்கள் வறுமையை நீக்கியதை மொழிவார்கள். சிலர், நோயை நீக்கியதைச் சொல்லுவார்கள். சிலர், மணம் புணர்வித்ததை வழுத்துவார்கள். மக்கட் பேறு அளித்ததை மகிழ்ந்துரைப்பார் சிலர். எதிரிகளை நீக்கியதை எடுத்துரைப்பார் சிலர். கல்வி அளித்ததைக் கனிந்துரைப்பார் சிலர். ஞானநிட்டை அளித்ததை நவில்வார் சிலர். பேரின்ப மளித்ததைப் பேசுவார் சிலர். இன்னும் தத்தமக்கு செவ்வேட் பிரான் அருளியதை எல்லாம் பேசுவர் சிலர். உலகில் எத்தனையோ தீர்த்தங்கள், எத்தனையோ தலங்கள், எத்தனையோ மூர்த்திகள் இருந்தாலும், பழநி மலைக்கும், சண்முக நதிக்கும், தண்டாயுதபாணிக்கும் ஒப்பாகுமோ என்பார் சிலர். கற்பூரம், தேங்காய், பழம், அபிடேகப் பொருள்கள், நேர்த்திக் கடன்கள் கொண்டு போவார் பலர். பலவகை மொழி பேசும் பல நாட்டினரும் அக்கூட்டத்திலிருந்தனர். அவர்களைக்கண்டு கண்ணும் மனமும் களிகூர்ந்தன. இடும்பன் சன்னதி யடைந்

தேன்; வணங்கி அருள் பெற்றேன், பின் உச்சிமலையடைந்தேன். கோயில் வலம் வந்தேன். கொடி மரத்தின் முன் தண்டனிட்டேன். கோயில் வாயில் நுழைந்தேன்.

குமரன் கோயில் குலவும் சிறப்பு

கோயிலின் உள்ளே சந்தனத்தின் பரிமளம், மாலைகளின் பூமணம், தேன், நெய், கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம் முதலியவற்றின் மணம், குங்கிலியம். அகில் முதலிய புகைகளின் மணம், என்பவற்றுள் எது மிகுந்துள்ளது என்று சொல்ல முடியாது. தேவாரம், திருப்புகழ், பிற கீதங்கள் ஓதும் ஓசை, நாதசுர வாச்சியம், கண்டாமணி முழக்கம், தொண்டர்கள் 'அரகரா' என்னும் ஆர்ப்பு ஒலி இவற்றுள் எது பெரிதென்று சொல்லுதல் எளிதன்று. ஒருவர் மார்பிலணிந்த திருநீறு மற்றவர் முதுகில் படியும் படியாக அடியார்கள் நெருங்கிச் செவ்வேட் பிரானைச் சேவித்து நின்றனர். அவர்களைக் கண்டு நானும் பாவித்து நின்று பரவினேன். அப்போது தண்டபாணி கொண்டிருந்த கோலத்தை மாற்றி அபிடேகம் செய்யத் தொடங்கினர்.

அபிராமி மைந்தன் அபிடேகமாடல்

எண்ணெய், நெல்லி, மஞ்சள், ஆனைந்து, பால். தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, பஞ்சாமிர்தம், தேன், இளநீர், பழங்களின் சாறு, சந்தனக் கலவை, பன்னீர், தபன கலச நீர் என்னும் அபிடேகம் எல்லாம் முருகன் ஆடினான்.

தண்டபாணி கொண்ட மெய்க் கோலம்

பின் ஈரம் ஒற்றி அரையிற் பொன்னூண் பூண்டான். வேத கோவணம் உடுத்தான். உயிர்களை வருத்தும் மும்மலப் பகைவரை அழித்தற்குக் கொண்ட போர்க்கோலம் போலக் கல்லாடையை அரையிற் கட்டினான். உத்தரியம் தோளில் அணிந்தான். நெற்றிமுதல் அங்கமெலாம் வெண்ணீறு பூசினான். நெற்றியில் பொற பொட்டிட்டான். மணி மாலைகள் அணிந்தான். தொங்கல், இண்டை, கண்ணி, வாசிகை முதலிய மாலைகள் அணிந்தான். கண்டிகை முதலிய திருவாபரணங்கள் அணிந்தான். தண்டாயுதம் ஒருகையிற் றாங்கினான். வல்லசுரரை மாய்த்து நல்லசுரரைக் காத்த வடிவேலைத் தோளிற் சேர்த்தினான். திருஅரையில் ஓர் கைவைதது, நின்றான். எங்களை வருத்தும் பிறப்பையும், எம் தலையில் பிரம்மன் எழுதிய தீயெழுத்தையும் அழிப்பதும், அடியார் சித்தத்திலும், வேத சிரத்திலும், அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ்ப் பாட்டின் அடிகள் ஒவ்வொன்றிலும், சிவன், உமை என்ற இருவர் திருவிழிகளிலும் விட்டு நீங்காதனவாகிய திருவடிகளிற் சிலம்புகளை அணிந்தான்.

தேசமர் வேலவன் பூசனைச் சிறப்பு

நிலக்கண்ணாடியிற் கோலம் கண்டான். பலவகை வாத்தியங்கள் நிலம் அதிர முழங்கின. பலவகை இன்னடிசில்கள், கனி வகைகள், தேங்காய், பானீயங்கள் முதலியவற்றைக் கைதொட்டான். பஞ்சவாசங்கள் நுகர்ந்தான். திருமுகத்தின் வேர்வை ஒற்றப்பெற்றான். தீபம், தூபம், திருநீறு, கண்ணாடி, குடை, சாமரை, ஆலவட்டம், சாந்தாற்றி முதலிய உபசாரங்களை ஏற்றான். நான்கு வேதங்

கள், திருப்புகழ், கந்தபுராணக் கவிதை, இன்னிசை வாத்தியங்கள் முதலியன கேட்டான். நடனங் கண்டு மகிழ்ந்தான். கற்பூர தீபங் கண்டான். இவ்வாறு நிகழ்ந்த பூசனையைக் கண்டோர்க்கெல்லாம் விபூதியும், வேண்டும் வரங்களும் வழங்கினன்.

முருகப் பெருமாள் திருவுலாக் காட்சி

நீலக் கடல்மேல் இளஞ் சூரியன் உதித்தாற்போல் மயில் வாகனத்தில் திருவுலா வந்தான். அவன் அழகுக்குத் தோற்ற மன்மதன் திறை கொடுத்தது போன்ற முத்துக் குடை நிழல் செய்தது. 'முருகன் என்னிடம் வளர்ந்தவன்' என்ற உரிமை கொண்டாடி, கங்கை நதி அங்கு வந்தது போலச் சாமரைகள் வீசின. ஆலவட்டங்கள் காற்றசைத்தன. பூம்பொய்கையில் நீராடிப் பூந்தாதும் தேனும தன் மெய்யிற் பூசி, அசைந்தசைந்து முருகன் முன்னடைந்து சேவித்தது தென்றற் காற்று. தவிலோசை முழங்கிற்று. இயங்கள் ஒலித்தன.

விசாகப் பெருமான் தசாங்கச் சிறப்பு

சாமவேதம் புகழும் ஓம், சதாசிவ ஓ', சுப்ரஹ்மண்யோம் என்னும் பெயரினன். மலையை வில்லாகக்கொண்ட சிவனே வடிவுகொண்ட சிவமலையான். தன் கருணைபோல் பெருகி வருகின்ற ஷண்முகநதியும், வேண்டுவன எல்லாந் தரும் வரத்தாறும் உடையன், ஆவினன் குடியான். புலவர் சொல் பாமாலையும் கடப்பமாலையும் அணிந்தான். மேலுலகும், கீழுலகும் நொடியிற் கடந்து வரும் மயில் வாகனத்தான். கயிலைமலை நடந்து வருவது போன்ற

*யானையான். மலவிருள் நீங்கவும், அருட்சோதி, வரவும் கூவுஞ் சேவலான். தன்னையடைந்தவர்க்கு இன்பங்கள் தருவான். 'வம்மின்' என்று எல்லோரையும் அழைக்கும் மும்முரசான். படைப்பு முதல் ஐந்தொழிலையும் பிரமன் முதல் ஐவரால் செய்விக்கும் ஆணையான் என்று எடுத்து இவனுடைய தசாங்கத்தைச் சிலர் ஏத்தி வந்தனர்.

நீபத் தாரோன் கோபப் பிரசாதம்

மற்றொரு பக்கத்தில் இவன் பிரமன் தலையில் குட்டிச் சிறையில் அடைத்ததையும், நாரதன் செய் வேள்வியில் வந்த ஆட்டுக் கிடாவை அடக்கி ஏறியதையும், பன்றியின் கொம்பை முறித்துப் பரமனுக்குத் தந்ததையும், கிரவுஞ்ச மலையை அழித்ததையும், யானைமுகா சூரனைக் கொன்றதையும், சிங்கமுகா சூரனைக் கொன்றதையும், சூரன் ஆகிய மாமரத்தைச் சிதைத்ததையும். இன்னும் இவை போன்ற மற்றச் சேவகங்களையும் செப்பி வந்தனர். மற்றோர் இடத்தில் இவன் தேவர்களின் துயரம் தீரச் சிவனுக்கு மகனாகி, கார்த்திகை மாதர் அறுவர் கண்டு மகிழச் சரவணப் பொய்கையில் விளையாடியதையும். சிவனார் மனங் குளிர உபதேசம் செய்ததையும், கும்ப முனிவருக்குக் குரு வாக்கு அருளியதையும், தேவர் சிறையை நீக்கியதையும், நக்கீர தேவர் அருளிச் செய்த "திருமுறுகாற்றுப்படை" கேட்டுருகிப் பூதத்தைக் கொன்று அவரைத் தடுத்தாட் கொண்டதையும், முருகம்மையாரின் வெட்டுண்ட கைவளர அருளியதையும், "கோழியினைப் பாடும் வாய் குஞ்சினைப் பாடாது" எனப் பெருமை பேசிய பொய்யாமொழிப் புலவர் மொழி பொய்யாகும்படி, முட்டையையும் புகழ்ந்து பாடுவித்து அவரை ஆட்கொண்டதையும், அருணகிரிநாதரை

---

*முருகனது யானையின் பெயர் பிணிமுகம்.

ஆட்கொண்டு, நோய் நீக்கி இன்பமளித்து, உலகுய்யத் திருப்புகழ் பாடுவித்ததையும், இன்னும் இவை போல வணங்குவார் யாவர்க்கும் வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையையும் எடுத்துப் போற்றி இசைத்தனர் பலர். அரன் திருமகன் வந்தான். அண்டர்கள் முதல்வன் வந்தான், திருமால் மருகன் வந்தான். கொற்றவையின் புதல்வன் வந்தான், செக்கர்வேள் வந்தான், சிவஞான பண்டிதன் வந்தான், பிறவி நோய்க்கு மருத்துவன் வந்தான், சீவன் முத்தி தருபவன் வந்தான், என்றெல்லாம் சொல்லிச் சேவித்தனர். தவசியர், ஞானியர், முனிவர், விண்ணவர், மண்ணவர் அனைவோரும் மதியம் உதிக்கக் கண்ட கடல் போல ஆனந்த வெள்ளம் பெருகி, அலைவீச, ஆரவாரிக்க, ஆனந்த வடிவனாகிய பழனியாண்டவன் திருவுலா வரக் கண்டேன்.

அண்டர்கோன் திருவைத் தொண்டன் கண்டார்தல்

பழநியாண்டவன் திருவுலாக்காட்சியால், என் ஊனிலும் எலும்பிலும் இன்பப் பெருவெள்ளம் பாய்ந்து நிறைந்து, இடம் போதாமையால் வழிந்து புறத்தே பொழிந்ததுபோல் கண்ணீர்பெருகிற்று. "இன்ப மயமாகிய வீட்டினை, ஆனபய பத்திவழி பாடதனால் இம்மையிலேயே அன்பர்கள் பெறுவார்கள்" என்று அருணகிரிநாதர் அருளிய திருவாக்கின் வலிமையை நான் அறிநதேன். உடலை மறந்தேன். உயிரை மறந்தேன். வஞ்சனை செய்யும் மனத்தையும் மறந்தேன். நான் என்பதையும் மறந்தேன் எல்லாம் மறந்தேன். இந்த இன்பநிலை விரைவில் மறைந்தது கண்டு வருந்தினேன் இன்றளவும் பலகாலம்

சென்றது. மீண்டும் அவ்வின்பநிலை வருமோவென்று அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஆவல் கொண்டுள்ளேன்.

அன்பன் இன்ப அனுபவம் விழைதல்

முருகன், ஒன்றும் அறியாத என் உள்ளத்தை நெருப்பில் இட்ட மெழுகுபோல் ஆக்கினன். என் சிந்தை மிக வருந்தியும், அவன் ஒரு தடவையேனும், சிறிது பொழுதேனும் வந்து அவ்வின்ப அனுபவம் மீண்டும் தந்திலன். என் மனத்துயரை என்னென்று சொல்லுவேன்? காதல் இளங்காளை, ஒரு கன்னிக்கு மாலையிட்டு மீண்டும் அவளை நோக்காமை தகுமோ? ஆடும் பருவத்தே மாலையிட்டவன், அறியும் பருவத்தில் அருள் செய்யாமை அவன் பெருமைக்கு ஏற்றதாகுமோ? இன்னுமொருமுறை எம்பெருமான் அத்தகைய இன்பம் தருவானோ? தன்பால் ஆசையருளிய ஆண்டவன் ஆளாமல் மோசமும் செய்வானோ?

தொண்டன் தன் துயரைத் தோகைக் குரைத்தல்

அவன் அருளையே அல்லும் பகலும் நினைந்து பித்தனாயிருக்கின்றேன், உள்ளம் ஒடுங்கப் பெறுகிலேன். உள்ளத்துள் முருகன் சேவடி கண்டு அன்பினால் வரும் இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிலேன். மாயை செயும் துன்பப் பெருக்கிற் சுழலுகின்றேன். மகமாயை களைந்திட வல்லபிரான் முகமாறும் மொழிந்தும். மௌன சுகம் ஏன் இன்னும் எனக்கு வந்தபாடில்லை? வல்வினையின் கொடுமை தீர்ந்தபாடில்லை. உள்ளம் தேறவில்லை. மகளிர் விழிவலையினின்று தாண்டவில்லை. பொன்னாசை குறையவில்லை. வீடு, வயல் என்ற ஆசைப் பைசாசம் நீங்கவில்லை. நீசரைப் பின்பற்றும் நினைப்பு நீங்கவில்லை. எனது, யான் என்னும் மயக்கம் தீர

வில்லை. பல நூலிற் சிக்குப்பட்ட அறிவு விடுபடவில்லை. அடியேன் இவ்வாறே ஆவது? வேலன் சேவடிக்கு அன்பு வைத்தவரையும் தீவினைகள் வருத்துமெனில் உய்வார் இனி யார்? முருகன் என் உள்ளத்தே வாராமல் இருக்கவும், கருணைக்கண் பாராமல் இருக்கவும், திருவடிமலரென் றலையில் சூடாதிருக்கவும் எனக்கும் அவனுக்கும் ஏதேனும் பெருவழக்குண்டோ? முன்பு அவன், அரனார் நெற்றிக்கண் பொறியி லுதித்தான்; நீள் கவலை ஓங்கும் சிதைவுற்ற என் உள்ளத் தாமரையி லுதியான். வீங்கு புனற் கங்கைக்கு மகன் முறைமை யுடையோன். நாயேன் அகம் கைக்கும் தன்மையை ஒழித்திலன். (மனச் சஞ்சலத்தை நீக்கவில்லை) அழகிய கமலப் பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்தியிருந்தான். அடியேன் பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்திடான்; வன்னக (வல் நகம் = வலிமையுடைய மலை) மேன்மைக் கோயில் மன்னினான், என் அகமாகிய கல்லைக் கோயிலாகக் கொண்டிலான்; அன்னை வளைக்க கந்தவடிவானான், என் நெஞ்ச வளைக்குள் கந்தாகி வாரான்; சிறையில் கிடந்த சயந்தனைச் சொப்பனத்திலே தேற்றினவன் என்பால் சொப்பனத்திலும் ஏன் வரவில்லை? தந்தை மகிழ ஒரு மொழி சொன்னவன், என் சிந்தை மகிழ ஏன் ஒரு மொழியேனும் சொல்லவில்லை? அலைகடல் வற்ற வேல் விட்டவன், என் கவலைக் கடல் வற்ற ஏன் மனம் வைக்கவில்லை? மலையின் நெஞ்சம் பிளந்து சிறை நீக்கினவன், என் வினையின் வஞ்சம் பிளந்து ஏன் இன்னும் பிறவிச் சிறையினின்று என்னை நீக்கிலன்? தஞ்சம் அடைந்த என்னை அஞ்சல் என்னாததனால் கவலை உற்றேன்.

ஐயனருள்வனென் றடியான் தேறல்

முன்பு ஒருகால் தேவர்களை வதைத்து, மீண்டும் ஈந்து தன் விசுவரூபம் காட்டித் தன் உண்மையை உணர்த்தியவன், எனக்கும் அவ்வாறு உண்மை உணர்த் தானோ? அச்சுதற்குச் (திருமால்) செம்மேனி தந்தளிந்த செவ்வேள், என் மாசழித்து இம்மையிலே எனக்கும் செம்மைதர மாட்டானு? தீயோர்கள் பாசத்திற் சிக்கினரை மீட்டோன், என் தீயவினைச் சிக்கைச் சிதையானோ? பாண்டியனுடைய நோயை நீக்கிக் கூனை நிமிர்த்தியவன், என் பிறவிக் கூனையும் நீக்கானோ? முன் ஒருத்தியின் (முருகம்மையார்) துயரை நீக்கிக் கை தந்தவன், என் துயரை நீக்கிக் கை தர மாட்டானோ? வணிகன் உளத் துயரை மாற்றியவன், பணிவோனது உளத்துயரை மாற் ருனோ? வெந்த எலும்பைப் பெண்ணாக்கியவன், என் வெந்த மனத்தைத் தேற்ருனோ? என்பு இழை பொறுத் தருளும் இறைவன் மகன், என் பிழையைப் பொறுத்தருள இசை யானோ?

அடியார் பிழை பாராதவன் எனவும், தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் வள்ளல் எனவும், ஏழைக் கிரங்கும் என் அப்பன் எனவும், மோழைமை நீக்கும் முதல்வன் எனவும், புலவர்க்கு உசாத் துணை எனவும், கலந்தோரைக் காத்தருள்வான் எனவும், ஒருகால் 'முருகா' என்பார் சென்னியின் மேல் இருகாலும் வைத்தருள்வான் எனவும், கலியுக வரதன் கந்தன் எனவும், துன்பத்தில் நம்மையவன் கைவிட மாட்டான் எனவும் நம்பி, பெரியோர் ஒருவரைப் புகலடைந்து,

அவர்பால் என் குறை கூறி. ஆண்டவன்பால் தூது விடுக்கத் துணிந்தேன்.

*கலபமயிலின் பலபெயர்ப் பெருமை

களி மயிலே! மாதர்நடை கற்ற மயூரமே! முகில் கண்டு, உவகை பூத்துத் தழைபரப்பி செம்மை, பொன்மை, பசுமை முதலிய ஒளி வீசி, வானகந் தழுவி, ஓங்குமரன் மேலிருக்க உற்றழகு தாங்கும் நவிரம் (மலை) நீ. நெய்யும் நறும் பூவுமின்றித் தவிராதழகு தழைக்கின்ற கூந்தலே! அவிரும் *சிகாவளமே! ஆண்மை சிதையாச் சிகண்டியே! (சிகண்டி—பேடி.) சுகாரம்பமாமினிய தோகாய்! சேர்ந்தாரைக் கொல்லாது. தீப்புகையும் மேவாது, சார்ந்தாரைக் காத்தளிக்கும் தண் சிகியே! (சிகி—நெருப்பு; சிகியை யுடையது சிகி.) நரம்புக்கட்டில் அடங்காத கேதாரமே! (பண்.) வேலின் மின்னல் எழ, சேவலின் இடியோசை முழங்க, இதயமாகிய வானத்திலே, கந்தனாகிய மேகம், உரிய காலத்திலே பெய்வதனால் பல்லுயிராகிய பயிர்கள், தழைவதற்கு ஆதாரமாகிய கேதாரமே! (கேதாரம்—பண், வயல்; மயில்.) இரங்கத் தகுந்த நான் தேடுகின்ற பெருந்துணையே!

ஏனையதூதுக் கிவையிவை குறையெனல்

தூதுக்கேற்ற நெஞ்சத்தைத் தூதுவிட வெனில், அது வஞ்சத்தில் தேர்ந்தது. முருகன்பால் கொஞ்-

---

* மயிலுக் கமைந்த வேறு பெயர்களான சிகாவளம், சிகண்டி, சிகி, கேதாரம் முதலியன பல பொருள் ஒரு சொல் என்பதை, ஆசிரியர் கவியரசு கு. நடேச கவுண்டரவர்கள் விளக்கும் முறை பக்தர்கள் உள்ளத்தைப் பரவசப்படுத்துமென்பது துணிபு.

சத்தில் சேராது. சோர்ந்தாலும் என் நிலைமையை ஓர்ந்து உரையாது. அன்றியும், கந்தன் உருவைக் காணில், கரைந்து, அழிந்து தன் நிலைமை கெட்டு' மறந்து, என் குறையைச சொல்லாது. முன்பு பல தடவை சொல்லியும கேளாமல், அப்பணியைக கை விட்டது. பேய்போன்ற ஐம்பொறிகளின் மயக்கால் வலிமை யிழந்து, புன்செயலிற் பொழுது போக்கிற்று.

**அன்றிலினை ஏவுவோம் எனில், அது. தன் பெயர் கொண்ட மலையை முருகன் எறிந்தான் என்பதை அறிந்து அஞ்சாதோ? அன்றியும் அது புல் இனத்தைச் சேர்ந்து புணர்ச்சிககே உள்ளழிவது. ஆண்டவன் முன் செலுத்தத் தக்கதன்று.

அன்னத்தை ஏவுவோம் எனில், தன்னை யுடைய பிரமன், முன்பு முருகனுற் சிறைப்பட்டதை நினைத்து அவன் திருமுன் செல்லாது; அன்றியும் அவ்வெள்ளையோ பெருமான் முன் சென்றுணர்ந்து பேசாது

கிளியை அனுப்பலாம் என்றால், 'பூசை' எனக்கேட்டால் உயிர்விடும் இயல்புடையது. (பூசை—பூனை.) பூசை மிகுந்த கோயிலினுள் அது எவ்வாறு செல்லும்? தெள்ளுதமிழ் வண்ணப் பாவில் வல்ல கிளியை, (அருணகிரிநாதரை) இறைவன் மலர்க்கையில் கண்டு, அதன்

---

* சிகையின் வள மிகுந்தது சிகாவளம்; சிகை-கூந்தல்.

** அன்றிற் பறவையை 'கிரவுஞ்சபக்ஷி' என்று வடமொழியில் சொல்லுவார்கள். ஆணும் பெண்ணும் சதா ஜோடியாகத் தானிருக்கும். பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாசம் செய்யும், திருப்பனந்தாளில் இன்றும் இப் பறவைகளின் இனத்தை மிகுதியாகக் காணலாம்.

முன் நண்ணுவதற்கு நாணுதோ? மேலும் செல்லும் வழியில் அது பல தத்தை (கண்டம்) அடையும்; திரும்பி வருவது அரிது. அதனுல் கிள்ளையை (கிளி) தத்தை என்றழைப்பர்.

நாகணவாய் (பூவை) தன்னைவிடின், அது பாகு போன்ற சொல்லுடைய பாவையர் கையில் பட்டுவிடுமே.

புருவை விடுவோமெனில், அதுவோ தூதையே (கல்) உண்பது. காரியத்தில் தீது விளைவிக்கும்; அன்றியும் அது கபோதி. (கபோதம்—புரு).

குயிலைப் போக்குவோம் எனில், தாயும் செவிலியும் கேட்டுப் பொறுக்க முடியாத அதன் கூக்குரலை யார்தான் கேட்டு மகிழ்வார்? அன்றியும் சிவபெருமானுல் முனியப் பட்டு, உடம்பு பின்னப்பட்ட மன்மதன் முன் பிடிபட்டுச் சின்னப்பட்டு, முருகனது சினத்திற் பட்ட மாமரத்திலே பின்னப்பட்ட அக்குயில், ஆண்டவன் முன் போய்ப் பேசுவது எங்ஙனம்?

வண்டினையும், மானினையும் வள்ளற்பால் செல்கவெனின், அவை வேங்கையுரு ஆனவன் முன் செல்பவோ?

தமிழையும், பொன்னையும் செப்பி விடுவோம் என்ருல், அவற்றின் உரையையும் பிறரே சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றன. (உரை—பொருள் ; மதிப்பு.) அன்றியும் அவை பல பந்தப் படலும் உடையவை. எம் உரையை அவை எவ்வாறு இயம்பும்? அவை சந்தம்

உடையவை ஆயினும், பல வேற்றுமையும், அல் வழியும், திரிபும் உடையனவே.

தென்றலோ என்றால், உன் எச்சிலாகிய பாம்பின் வாய் எச்சில் அது.

(மயிலின் வாயில் பாம்பு இருக்கின்றது. பாம்பு காற்றைப் பருகும) ஆதலின் நாயகன் முன் அதனை உய்த்தல் நன்றன்று.

மேகத்தைத் தூண்டுவோம் எனில், அது இடிக் குரலும், உடற்கருப்பும், வாய் திறந்தால் நெருப்புக் கக்குதலும் உடையது. காலம் அறியாதது.

விறலியைத் தூது விடுவோம் எனில், கள்ளும் ஊனும் விருப்பி யுண்ணும் பேதையரை வள்ளல்பால் விடுதல் மாண்பன்று. *இவையெல்லாம் தூதுக்குத் தக்கவை யல்ல.

மயிலின் தூதே வாய்ப்புடைத்து என்றல்

தூதுவருக்கு இன்றியமையாதனவாகிய திடம், அறிவு, கண்ணோட்டம், அழகு திறமை இவை போன்றன எல்லாம் மயிலே! உன்பால் கூடியுள்ளன. முருகன் உன் மேல் ஏறி அமரும் குறிப்பு, ஏவும் சொல்லின் குறிப்பு,

---

* ஏனைய தூதுக்கிவையிவை குறையென எடுத்தியம்பும் பகுதி, ஆசிரியரவர்களின் சீரிய புலமையையும் தெள்ளிய உள்ளத்தையும் சமய ஆராய்ச்சித் திறனையும், விவகார சமத்காரத்தையும் 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' போல் விளக்குவதை வாசகர்கள் கண்ணுறுவார்களென்பது ஒரு தலை.

அவன் திருவடி அவ்வப்போது உன்மேல் பொருந்தும் நிலைமை முதலிய இவை போன்றவை யறிந்து, அவன் திருஉள்ளத்துக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் இயல்புடையை நீ. குமரனும் உன்னுடைய குறிப்பை யறிந்து அருள்வான். இறைவன் தயவினும் அடியார் தயவே சிறந்ததென்று கூறுவர்.

அண்டர்கோன் மயிலின் திண்டிறன் மாண்பு

மயிலே உன் பெருமையை நீ அறியாய். தம் பெருமையைத் தாமே யறியார் சான்றோர். மண்ணிலே, விண்ணிலே பாதாளத்திலே வாழ்கின்றவர்களில் உன் புகழை வாழ்த்தாதவர்கள் யார்? உன் தோகை விரிந்தால் உலக முழுவதற்கும் நிழல் தருமே! நீ அகவி, உன் தோகையை உதறினால், உண்டாகும் காற்றின் வேகத்தால் இமய மலையும் வேர் பறியும். விண்ணிலுள்ள அண்டங்கள் அத்தனையும், முட்டைபோல் உன் சிறகிற்குள் அடக்கும் ஆற்றலுளாய், ஆதிசேடனை நீ பற்றிப் பதைக்க உதறியதால், அவன் தலையிலிருந்த மணிகள் விண்ணிற் சிதறின. அவை விண்மீன் வடிவு கொண்டு, இன்னும் ஆகாயத்திலே நிற்கின்றன. ஏனெனில், அவை கீழே வந்தால் அவற்றைச் சோளமணிகள் என்று நீ கொத்தி உட்கொள்வாய் என்று அஞ்சியே தான். ஈசனது வில்லாகிய மேருமலையில் பூட்டியிருந்த வாசுகியாகிய நாணின் தலையை நீ பொள்ளெனக் கொத்தியதால் நாணறுந்து அவ்வில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. உன் சிறகுக் காற்றுக்கு ஆற்றாது ஆதிசேடன் தலையை நெளிப்பதனால் பூமி அசைவதையே பூகம்பம் என்று சொல்லுவார்கள். சூரிய சந்திரர்களைத் துன்புறுத்தும்படித்

தொடரும் அரவங்கள், உன் பெயரைக் கூறக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தொடர்வதை விட்டு, புற்றிற் புகும். தனது பாயான ஆதிசேடனை நீ கொத்திச்சென்றதனால் அன்றோ திருமால் ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டான். ஆலாலவிஷத்தைக் கண்டத்துள் வைத்தருளும் கண்ணுதலார் செஞ்சடை மேலிருக்கும் துணிச்சலால், அரவங்கள் கர்வங்கொண்டு, அண்டத்தே ஏகும் கருடனைக் கண்டு, "எண்டா, கருடா சுகமா" என்றழைக்குமே! ஆனால் வேக மிகு தோகையே! நீ நெடிய தூரம் வரக் கண்டாலும், போகுமே வெண்டலையின் பொந்தினுள்ளே; கருடன் நின்னாற் புடைப்புண்டு நெக்கழுத காரணத்தால் அன்றோ, 'கலுழன்' எனப் பெயர் பெற்றான். மலரோன் வாகனமாகிய அன்னம் உன்னைக் கண்டு அஞ்சியதனால் 'அஞ்சம்' எனப் பெயர் பெற்றது என்றால், உன்னுடைய ஆற்றல் எவருடைய சொல்லில் அடங்கும்!

மணி நிற மயிலின் அணிநடம் புகழ்தல்

வட்டவடிவாக வளைந்து நீ ஆடுங்கால், உன் கட்டழகுக்குக் கரையாதார் யார்? நீல முகிலாகிய திரையை இறக்கி நீ நடிக்கின்ற அழகு கண்டு தம் உள்ளம் நெகிழ்ந்தமையால் தேவர்கள் வடிக்கின்ற கண்ணீரையே உலகோர் மழை எனக் கூறுவர். நடராசர்தான் உனக்கு நடனத்தில் ஒப்பாவார். மகளிர், உன்போல் நடமாட விரும்பிப் பல காலமாகப் பயின்றும், அவ்வாறு ஆட வல்லமை யில்லாமையால் மெல்லியர் என இகழப் பெற்றனர். காளி நடமாட முயன்றும், ஒரு கால் எடுக்க மாட்டாமல் சபையிலே முகங் கவிழ்ந்து நின்றாள். பார்வதியும் பொன்னம்பலம் ஏறினும், தான் நடம் ஆட மாட்டா

மல் இறைவன் நடத்தையே கும்பிட்டு நின்ருள். திருமகள் வீடுகள் தோறும் மாறிமாறி நடம் ஆடுதல் செய்தும், 'செய்யாள்' எனும் பெயரே சேர்ந்தாள். கலைமகள் உன்போல நடமாட முடியாமல் அன்னத்தைப் போல் உடல் வெளுத்தாள். உன்னுடைய நடையைப் பயின்றும், கைகூடாமையால் அரம்பை இடையிலே இளைத்துப் போனாள். முருகனை நீ தாங்கி விளங்குகின்ற மேம்பாடு கண்டு, அதுபோல் ஆகவேண்டுமென்று, கடல், நாள் தோறும், காலையிலும் மாலையிலும் கதிரவனைத் தாங்கியும், உனக்கு ஒப்பு ஆகாமல் உடல் வெதுப்புற்றுப் புலம்பும் உன் சாயலை விரும்பிய மாதர், அது எய்தப் பெருபல், பேதையர் என்று இகழத்தான் பெற்றனர்.

கண்ணெழின் மயிலின் புண்ணியப் பெருமை

மேதைமிகு மயிலே! எந்த யோகியர் உன் போல் தவம் உடையர்? இமய வல்லியும், உருவம் கொண்டு தவங் இயற்றியே சங்கரனார் பங்கில் உறையும் பேறு பெற்ருள். உன்போல் வடிவம், உன்னுடைய பெயரும், மலைகள் உடையன. (நவிரம்—மலை, மயில்.) அதனால்தான் குமரன், குன்றமெலாங் கோயிலாகக் கொண்டான். உனையன்றி, அவனுக்கு (முருகனுக்கு) இனியார் யார்? அவனுக்கு அருவிக் குன்றம்போல் யானையும், தகரும், தேரும் போன்ற வாகனங்கள் மிக்கிருந்தும், அடியார்க்கு அருள் செய, அவன் வரும் வேளையில் உன்மேல் ஏறியன்றே கையில் வடிவேல் விளங்க வருகின்ருன் "வேலும் மயிலும்" எனுஞ் சொற்கிணையான மந்திரந்தானுண்டோ? பணிவோடு முருகன் பெயரை மறந்தாலும் உன் பெயரை மறவார்கள் வாழ விரும்புவோர், அருணகிரியார் பாடிய கந்தரனுபூதி

யிலே "ஆடும் 'பரிவேல் அணிசேவ லெனப் பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்'' என்பதில், உன் மகிமை தானே முன்னர் வாய்த்துளது. அந்த அருணகிரிநாதர் உன் பெயரை ஓதியதாலன்றோ உருவாய், அருவாய், உளதாய், இலதான கந்தன் குருவாகி வந்து, அவருடைய மூவாசைத் தொடரறுத்துப்பின் அவருக்கு அநுபூதியருளியது. உன் பெயரை, நானுள்ளுருகி ஓதுவதால், என் குறைக்கு நீ இரங்கி, முருகப் பெருமானிடம் நீ தூது சென்று வரல் வேண்டும்.

பணிபவர்க் சருளல் அணிமயி லியல்பு.

அடைந்தோரை ஆதரித்தல் உன்னுடைய இயல்பன்றோ? அருணகிரி நாதருக்கு வந்த இடையூறு நீங்க, அரசன் சபைமுன் (பிரபுட தேவ மகராஜன்) தக்க சமயத்தில் முருகப்பெருமானைக் கொண்டு வந்து புகழ் படைத்த தாளாளன் நீயன்றோ? "கொண்டு வா இங்கு குமார கம்பீரனை'' யென்று தண்டமிழில் கேட்டவண்ணம் சாதித்துக் கண்தெரியா முத்து வயிரவப் புலவருக்குக் கண் தெரியக் காட்சி கொடுத்தவன் நீயல்லவா? முருகப்பெருமான் உன் வேண்டுகோளை மறுக்கமாட்டான். இதனை அனைவரும் அறிவர். தானே தயவுடைய சண்முகனிடத்தில் உன்போன்ற அன்பர்களும், என் குறையை விண்ணப்பித்தால் அருள் செயேன் என்பானோ? அடியாரைத் தத்தளிக்கவிடச் சகிப்பானோ? மாயையின் மகனாகிய சூரனுக்கும், தன் பேருருவைக்காட்டியவன், நேயருக்குக் காட்சி நல்கானோ? மாயைக் கொடுமைகளைக் களைய வல்ல இறைவன் என் பாசக் களையையும் களைய வல்லவன் அல்லனோ? வீரம் பேசி இகழும் புலவர் பாலும், துன்புறுத்தி இன்கவி

கொள்ளுமவன், அன்போடு யான் பாடும் தமிழ் மாலைகளை யும் இன்போடு தன் தோளில் ஏலானோ? "குழறிக் குழறிக் குமரனைப் பாடு" என்கிற பழமொழியுங் காயாவது தகுமோ? நீ கூறினால், முருகன் என்னையும் தள்ளாது ஏற்றுக் கொள்ளுவான். இதில் ஐயம் கொள்ளேல். அவன் முன்னர் நீ உருவக தாளத்தில் ஆடினால் அவன் உருவை அகத்தில் நான் உன்னுவதை உணர்வான். ஆதி தாளத்தில் ஆடினால், நீ துணையாதி என நான் வேண்டுவதை அறிவான் சம்பை தாளத்தில் ஆடினால். நான் சனனப்பையில் வராதபடி அருளுவான். திரிபுடை தாளத்தில் ஆடினால், மாயையால் வருந் திரிபு உடைய அருள் செய்வான். மட்டிம தாளத்தில் ஆடினால், மட்டிமையை நீக்கிய சிட்டர் குழுவிலே சேர்ப்பான். துருவ தாளத்தில் ஆடினால், குருவாகி வந்து, தொல்லைவினை தீர்த்துப் பெரிய நிலையில் வைத்து ஆதரித்து எம்மைவாழ்விப்பான். ஆதலால் நீ முதலில் சண்முகன் முன் சந்தமொடு நடித்து அவனை மகிழ்வித்து, நல்ல சமயம் வாய்த்து, என் குறைதை வித்தகமாய் விளம்புக.

நன்றி மறவேனெனத் தொண்டன் நவிலல்

அவ்வாறு விளம்பினால், சிவந்த சிறிய காலையும், விரிந்த பசிய தோகையும் உடைய மயிலேறே! இவ் உதவியை என்றும் என் நெஞ்சில் நன்றாய் நினைவேன். சமயத்தில் உயிருதவி செய்தவர்களை, உயிர் உள்ளளவும் போற்றுவது மேலோர் மரபு. உன்னைப் புகழ்ந்து, அண்ணாமலைப் புலவர் (அருணகிரிநாதர்) பாடியருளிய மயில்விருத்தம் பாடுவேன். "ஆதவனும் அம்புலியும்' என்ற திருவகுப்புப் பாடி மகிழ்ந்தாடுவேன் "வண்ணச் சரபம்" முருகதாசர் சொன்ன மயிலலங்காரம் சொல்லி,

மனமுருகி உன்னைப் புகழ்வேன். பரிபூரணானந்த போதம் பகர்ந்த பரபூரணானந்தக் கடல் போன்றவரும், தகராலய இரகசியம் சொன்ன முழு ஞானியும், முருகனுக்கே தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தவரும், அகவிருளை நீக்கும் சித்தாந்த பானுவுமாகிய குமரகுருதாசர் (பாம்பன் சுவாமிகள்) உன்னைப் புகழ்ந்து கூறியதும், தீந்தமிழ்ச் சால நிறைந்ததுவும், "கன்மனமும் நீராக்கும் கற்கண்டினைப் பழிக்கும்" *பொன்மயிலின் கண்ணி சொலிப் போற்றுவேன். "கன்ம வினைக் கட்டறுக்கும் ஞானக் கதிர்வேற் பெருமாற்குத் திட்டமுற என் கருத்தைச் செப்புவாய்." பல்லுயிர்க்கும் நல்லுயிரா யிருக்கும் அப்பரம் பொருளுக்கு யான்விரித்துச் சொல்லுவது என்ன? என் உள்ளத்தி லிருந்தும், தன்னை ஒளித்த பெருங் கள்வனுக்கு அறிவிலேன் சொல்லுவது யாது ?

தொண்டன் தன் குறைசொல்லி விடுத்தல்

எனினும், வாழையடி வாழையாக, உனக்கு வழியடிமை செய்யும் ஏழைத் தொழும்பன் ஒருவனுளன். அறியாமையால் அவன் பிற குற்றம் ஒரு கோடி செய்தாலும், உன் திருவடிக்கு ஒரு குற்றமும் செய்ய நினையான்.

---

* தேவாதி தேவன் சிவஞான தேசிகனை
வாவென் றழைத்துவர மாட்டாயோ பொன்மயிலே
வேலைப் பிடித்த செங்கை வேந்தை யழைக்க உன்றன்
காலைப் பிடித்தேனென் காதலாற் பொன்மயிலே
ஒப்பில் பரவெளியி லுள்ள பரசிவத்தைத்
துப்புநவின் றிங்கழைக்கத் தூதுபோ பொன்மயிலே.

(பாம்பன் சுவாமிகள்)

"உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலான்-பின்னை யொருவரையும் பின் செல்லான். உன்னடியார் பொன்னடிகட் கென்றும் பிழை செய்யான். அன்னவர்கள் சொன்ன பணிபுரியச் சோர்வடையான்.'' பரம்பொருளும், பல்லுயிரும், இருவினையும், அவற்றிற் கேற்ற கதி வகைகளும் இல்லை என்பார் கூட்டத்தில் கால்வைக்க மாட்டான், சரியை முதலியவற்றை இகழும் குறும்பர்கள் கூட்டத்தைக் கூடான், மனையை, பொன்னை, மணியினை, பெண்கள் கூட்டுறவை, சோற்றை, துணியை அணிகலனை எனதென தென்று தேடித்திரிந்து திரட்டிச் சேர்த்துவைத்து அலைகின்ற சிலர், "தாம்பிரமம்'' என்று மார்தட்டிக் கொள்வார்; அக்கேடர் குழுக் கொள்ளான்.

"ஏகம், துவிதம்'' என்று வாது செய்வாரோடு இணங்கான். பொய்ஞ்ஞானம் பேசுவோரை விரும்பான். வஞ்சனையால் தன்னை மறைத்த ஆணவ இருளும், வினைத் தளையும் நீங்கி, மாயைப் பேயைத் துரத்தி, பேசா அநுபூதி பொருந்தப் பெரிதும் விரும்பினான். "நீயான ஞான விநோத நலமே விரும்பினன்.'' அவனது குறை தவிர்த்தாளல் உன் கடன் காண்.

எளியார்மேல் மிகுந்த கருணை உடையோனே! அவ்வடியான்பாலுள்ள எத்தீங்கையும் ஒரு பொருட்டாகக் கருதேல். "இங்கே வா! நீ என் அடிமை'' என்று சொல்லி அவனை ஆட்கொண்டு உன் பொன்னடிகளை அவன் சென்னிக்குப் பூவாக ஆக்குக. பழவினைக் குற்றம் நீக்குக. மெய்ஞ்ஞானம் ஆக்குக. எனது, யான் என்னும் செருக்கைக் களைக. உன்னையே உணர்ந்துணர்ந்து தந்துவமெல்லாம் ஒடுங்கி, மெய்யின்பம் புணர்ந்து அதி

னின்று நீங்காமல், தாடலைபோல் நீங்காத சுத்தாத்துவித அனுபவத்தில் நிலைநிறுத்துக; பொன், மாடு, மனை, மக்கள் முதலியவற்றிலும், ஏனைய வாழ்விலும் மயங்காமலும், கேடு விளைவிக்கும் வறுமை அவனை அணுகாமலும், காமக்குழியில் வீழந்து ஆழாமலும் தீந்தமிழ்ப் பாவினை விற்றுத் திரியாமலும், உனது புகழ் கூறும் நூலன்றிப் புன்னூல் ஓதிப் பொழுது போக்காமலும், அன்புமிக்க ஜெபம் திருவடித் தியானம் முதலாகிய நலங்களை எல்லாம் விரைவிற் பெறவும், நீ வந்து வரமருளி, எல்லையில்லாப் பேரானந்த வீடும் அவனுக்கு அருள்புரிக. "ஆனந்த உருவனாகிய முருகையனே! சத்தே! சித்தே! ஓம் சதாசிவனே!" என்று சொல்லி சித்தேசனுடைய நல்லருளை எனக்குச் சேர்ப்பிக்க. தோகைக் குடையை விரித்து நிழல் பரப்பி, வள்ளி தெய்வயானை ஆகிய அன்னையர்கள் இரு பக்கத்திலும் பொருந்த, வெற்றிமாலை புனைந்த ஞானவடிவேல், வலக்கையிலே ஏந்திய முருகேசனை, ஞானப்பால் பரிமளிக்கும் வாயனை, பரம குருநாதனை, தேவர்கோவை, வரதனை அன்பரை வாழச்செய்யும் விரதனை, மாணிக்க வண்ணனை, பவளத்திரளை, ஆணிப் பொன்னை, பெருஞ்சோதியை, அடியார்களின் பிறப்பிறப்புக் கடல் கடக்க அருளும் தோணியை, முத்தியின்பம் துய்க்க ஏற்றும் ஏணியை, அன்பர்க்கு இரு நிதியை, ஆரமுதை, முக்கட் கரும்பில் எழுந்த இனிய சாற்றினை, வேத மரத்தில் விளைந்த நறுந்தேனை, மெய்ஞ்ஞானத் தீங்கனியை, ஒளி பொருந்திய அயில்வேலேந்திய அருள் நிறைந்த பழநி ஆண்டவனை, என்பால் மயிலே! விரைவில் அழைத்து வருக.

(உரைநடை முற்றிற்று.)

உ

குருவேதுணை.

சாத்துகவிகள்

சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ இராமானந்த சுவாமிகள் மாணுக்கர்.

ஸ்ரீமத் கந்தசாமி சுவாமிகள் இயற்றியன.

கட்டளைக் கலித்துறைகள்.

திருவாவி நன்குடி ஞைச்சிறப் புற்ற தலமலையு
ளொருவாவி னன்குடி யேற்றடி யாருள் ளுணர்வமையக்
குருவாவி னன்குடி லைத்தணந் தென்குடி லைப்பொருள் செய்
திருவாவி னன்குடி ஞானப் பழனிச் சிவகிரியே (1)

தலச்சிறப் பாரிசைத் தீர்த்தச் சிறப்புந் தலைமையருள்
நலச்சிறப் பாமுயற் மூர்த்திச் சிறப்பு நனியடைநதோர்
புலச்சிறப் பார வருள்வினை யாடற் பதுமை கொண்மங்
கலச்சிறப் பும்புரி யுந்தண்ட பாணிக் கடவுணன்கே

எந்தக் க' வுட்கு மேலாம் விநாயக னென்னுமொற்றைத்
தந்தக் கடவுட் கொருதுணை யாகித் தழைத்திசையெங்
கந்தக்கடவுட் கிசைதூ தெனத்தொண்டர் காண்டாக்கண்
முந்தக் கடவுட் டுணைமயி லாக முயன்றனனே (3)

மண்முத லுதத் தொனியீற தாக வகுப்பவெல்லாங்
கொண்முத லாகிக் குருமுத லாகுங் குமரனுள்ளத்
தெண்முத லாகி யழகென்ன வோது மினமுதலாய்ப்
புண்முத லாகு மயிற்குமெய்த் தூது பொருந்துநன்றே (4)

ஒருபத்தெட் டுத்தொகைப் பாடைக்குன் மாட்சி யுறுதமிழால்
இருபத்தெட் டுத்துறை யாகமத் தின்றுகை யெய்தவன்பு
திருபத்தெட் டுத்தமர் தாம்பெற்ற வின்ப நிறைவையுஞ்
சொருபத்தெட் டும்படி கூட்டப் பரிவிற றுதித்தனனே (6)

தீதுக் குருவந் தனையர்க்குத் துன்பஞ்செய் யாதுமலை
மாதுக் குருவந் தனையளித் தானன்பு மன்னுதவச்
சாதுக் குருவந் தனைவழி பாடு தவாதுமனப்
போதுக் குருவந் தனையான்மெய்க் காட்சி பொருந்துநனே

ஏராள னை தொழிற்சிறப் பாற்கல்வி யேற்றமுற்ற
ஏரராள னை வியல்பமைந் தானிகத் தின்மிசையாங்
காராள னைமெய் யேற்றன்மெய் யாகக் கவிவகைபெய்
சூராள னை தகைமையுஞ் சாலக் கனலினனே (7)

வேளாள னுகுங் குலக்குணத் தைக்கை விடேனெனச்செவ்
வேளாள னுகும் பிடிவாத முற்றினன் மெய்மையின்பத்
தாளாள னுத நலத்தாலங் கொத்திங்கு தங்கிடச்சேய்
தாளாள னுகுந் தவப்பயன் வேட்கைத் தழைப்பினனே

இத்தன்மை வாய்த்தவன் யாரென்னி லென்னதன் பேற்றமையுஞ்
சித்தன்மை யார்பொழிற் கோவைப் பதியன் சிறப்படியார்
பத்தன்மை யற்கட னீந்திடப் பாடிப் பரவுதெய்வத்
தொத்தன்மைந் தார்மனச் சுத்தன்நடேசனந்தோன்றலனே

முன்னம் பலபிர பந்தஞ்செய் தான்சீர் முதிர்ச்சியுற
வின்னம் பலபல செய்தே யிகத்தி லிசைபெருக்கிக்
குன்னம் பலமுற் றுறத்தெளிந் தேயின்பக் கூத்திசைக்கும்
பொன்னம் பலசக்தி தோயவன் ஞேன்பதம் போற்றுதுமே

———

கோ. தா. செட்டிபாளையம் சித்திர கவி

R. N. கலியாணசுந்தர கவுண்டர் அவர்கள் இயற்றியது.

வெண்பா.

பச்சைமயில் தூதொன்று பாரோர் புகழும்வகை
செச்சையணி வேலவனார் சேவடிக்கே—இச்சைகொளும்
கோவை நடேசகவிக் குஞ்சரஞ் செய் தானன்பாய்
நாவைவிடாத் தேனூர நன்கு.

கோவை—கணபதி

க. கி. குமாரசிவம் பாடியவை.

மீதாட்டி னிவர்ந்தருளி வினையேமைக் குணங்கொண்டு
கோதாட்டி யாள்பழனிக் கோமான்பொற் கழற்குமயில்
தூதாட்டி னறுஞ்சாறுந் துவர்க்கமிகச் செய்தளித்தான்
மாதாட்டி கப்புலமை மன்னிய நடேசனரோ. (1)

நொடிக்கொருநூ ருக்கவிகள் நுவலவலான் அம்பலத்துள்
நடிக்குமரன் பேர்வினவில் நயனநீர் குதிக்கமயிர்
பொடிக்குமரும் பத்தியுளான் புலவரெலாம் புகழெட்டி
குடிக்குமரற் கொருபிள்ளைக் கொழும்பாவுங் கூறியுளான்.

வாக்கினால் வல்லகழு மலநகர்ச்சேய் தாளெண்ணித்
தேக்கினான் தமிழுண்டு திருவெம்பா வைக்குரையுஞ்
சேக்கிழார் தம்பிள்ளைச் செழுந்தமிழுக் குரையுநமக்
காக்கினான் அருமைபெற அறிஞர்புகழ் கவியரசே. (3)

அப்பைய தீக்ஷதர்சொல் ஆன்மசமர்ப் பணநூற்குந்
திப்பியநற் சங்கரர் சிவானந்த லகரிக்கும்
ஒப்பைய இவனிலையென் றுரைக்கமொழி பெயர்த்திட்டெஞ்
சுப்பையன் பால்மயிலைத் தூதுவிட்டான் வாழியவே. (4)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பழனியாண்டவர்

மயில்விடு தூது

: ——— :

காப்பு—விநாயகர்

அளிபயிலுந் தென்பழனி யாண்டவனை வேண்டிக்
களிமயில்சேர் தூதுக்குக் காப்பாம்—தெளிநறுந்தேன்
தேங்குஞ் சரத்தாமச் செஞ்சடைமுக் கட்கருணை
ஓங்குஞ் சரத்தா னுவந்து.

சற்குருநாதர் வணக்கம்

தஞ்சமென வஞ்சலெனுஞ் சாதுகுரு நாதனிரு
செஞ்சரண நெஞ்சதனில் சேர்தலினுல்—விஞ்சும்
அயில்விடலை தென்பழனி யாண்டவன்பா லன்பாய்
மயில்விடுதூ தாகு மகிழ்ந்து.

வித்யாகுரு துதி

கந்தச் சுவாமி கருணு கரச்சாமி
சந்தச் சுவாமிதமப் பச்சாமி—மந்தத்
துயில்விடு மாறருளுந் தூயகழல் போற்ற
மயில்விடு தூது வரும்.

நூல்

கலிவெண்பா

சுப்பிரமணியன் ஒப்பறு பெருமை

பூமேவு மாது புணரும் புயல்வணனு
நாமேவு மாதுபுணர் நாயகனும் - கோமேவும்
யாக்கைத்தே வேந்திரனும் இன்னிசைய நான்மறையும்
ஆக்கத்தே வாதியர்கள் யாவர்களும் - நோக்கி
யறிதற் கரிய வநாதியா யாதோர்
குறியுங் குணமுமிலாக் கோமான் - நெறியால்
அறிவை யறியு மறிவ ரகத்துட்
செறியும் பரம சிவமாய் - அறியும்
அறிவி னறிவாகி யவ்வறிவி லூறும்
பிறிவருபே ரின்பப் பெருக்காய் - தெருமுமல
நோய்நீங்கி யாருயிர்கள் நோன்மையுற நோன்றெடுத்த
தாய்போல வைத்த தயாவினுல் - ஏயும்
உருவு மருவு முருவருவு மாகப்
பருவ வடிவங்கொள் பண்பான் - மருவு
முலகுயிர்கள் யாவுமாய் வேரு யுடனுய்க்
கலவிக் கலவாத காட்சி - யிலகும்
அவனருளால் அல்லாமல் ஆர்க்கு மெவைக்கு
மிவனின்ன னென்னவொண்ணு ஏந்தல் - நவையறுமா
றெப்பிரமா ணத்தாலு மெச்சமய மும்பரவு
சுப்பிரமண் யப்பெயர்சேர் தொன்மையான்-எப்போதும்
ஏகுத லில்லாப் பிரமம்இது வென்றுமறை
பேசுஞ் சிவசுப் பிரமணியன் - தேசமெலாம்
ஆக்கி அளித்தழிக்கு மாற்றலவர் போற்றுபுகழ்
தூக்குஞ் சதாசிவவோஞ் சுப்ரமண்யன் - ஆக்காத

ஆக்கை யிளமை யழியாத தெய்வமணம்
பூக்கும் அழியாப் புகழ்முருகன் - தேக்கரும்பர்
எண்ணு யிரங்கோடி யீண்டிடினுங் காலழகு
நண்ணு வெழின்மிகுந்த நன்முருகன் - எண்ணுமல்
ஓங்காரத் தின்பொருளை யோதாத வேதாவைத்
தாங்காச் சிறைவைத்த தாடாளன் - பூங்காலிற்
றெண்டனிடு தந்தைக்குச் செம்பொருளைச் செப்பியாட்
கொண்ட பரம குருசாமி - விண்டுவையோர்
கையாற் குறுக்குங் கலசமுனிக் கின்னருளைப்
பொய்யா தளித்த புகழ்ச்சாமி - வையமெலாம்
தன்னுடைமை யாகத் தனையுடையார் வேறில்லாக்
கொன்னுடைய சாமி குகசாமி - முன்னர்மதன்
வெந்ததுநன் றென்றுள் வியக்கவவற் குற்சிதஞ்செய்
அந்த மிகுங்குமர ஞுஞ்சாமி - பந்தமலக்
குற்சிதங்கள் போக்குங் குமாரபர மேசனுயிர்
நற்குகையில் மேயகுக நாயகன் - சிற்பொருள்கள்
அத்தனைக்குந் தம்பெருமா னுஞ்சே னுபதிபேர்
எத்தனையோ கோடி இசையியவுள் - பத்தித்

அறுமுகப்பரமன் அமர்படை வீடுகள்

தரங்குன்ற லில்லார்க்குச் சன்மவிடாய் தீர்க்கும்
பரங்குன் றெடுஞ்செம் பவளம் - தரளமொடு
நந்தா ரலைவாயில் நண்ணி முழங்குதிருச்
செந்தா ரலைவாயுஞ் சித்தர்குழாம் - வந்தித்
தொருவாவி னங்குடிலி லுய்க்காது காவென்
திருவாவி னன்குடியும் தெய்வத் - திருமறையோர்
நீரகத்தா லாறெழுத்து நெஞ்சமுழுத்தி யஞ்சலிசெய்
ஏரகமும் பூம்புனந்தோ றேனல்விளை - நீரருவி

முன்றிரெறு மோடி யொளிர் முத்திறைக்குந் தண்சாரந்
குன்றுதொறுஞ் சூனிறைந்து கொண்டலினம் - துன்றி
முழமுதிரு மோசை முழங்கமயி லாடும்
பழமுதிருஞ் சோலையும் பல்சீர் - விழவுமலி
நன்னகரம் இன்னும் பலவு நயந்திருந்து
மன்னுயிர்சட் கின்பம் வழங்குகினு - மின்னும்

பழனி மலையின் பலபெருஞ் சிறப்புக்கள்

முடியுடைய வேந்தரொரு மூவரினு முன்னும்
தொடியுடைய தோட்சேரர்-தோன்றல் - கடிபொழில்சூழ்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள் தேவர்பிரான் காற்சிலம்பின்
மல்லலொலி யார்ந்துமகிழ் வார்செவியான்-தொல்லுயிர்கள்
உள்ளங் கழறியவை யுள்ளபடி நன்குணர்ந்து
தெள்ளிமனு நீதிசெயுஞ் செங்கோலான் - வள்ளல்
முதலைவாய்ப் பாலனுயிர் மீட்டமுனைப் பாடி
முதலைவாய்ப் பன்பாக்கி மூவா - முதலார்வாழ்
அண்ணற் கயிலைக்கவ் வாரூர ரோடாடற்
பண்ணற் பரிமேற் படர்ந்துசுவை - உண்ணமுதல்
தெய்வவுலா வோதுபுகழ்ச் சேர னணிகொங்கில்
நய்தலிலா வைகாவூர் நாடதனில் - சய்யம்வளர்
மாதிவ ராக மலைவில்லி வாழ்நெடிய
ஆதிவ ராகமலைக் கண்ணிதாய்ச் – சோதிமிக 35
வோங்குபசும் பொற்கின்ன மொத்தமலர் மெத்தமலர்
கோங்குவனம் பச்சைக் கொடியுமையாள் - பாங்கிலுறை
தாவிளஞ்சே வேறி தனைநோக்கி நோற்றநறுங்
கூவிளஞ்சேர் தண்காடு கொண்டல்வணன் - மேவியெனைத்
தண்டு ளவத்.தார்மாற்பிற் றூங்குகவென் றேங்குமவாக்
கொண்டுதிரு நோற்ற குளிர்பொழிலும் - அண்டருண

நல்லினிய வுண்டிவகை நல்குமெழிற் றேனுவுடன்
எல்லியவுள் நோற்றசுவை யேற்றமிகு - நெல்லிவளர்
சோலைநிறை சூழ்ந்திலங்கு தொன்னகரம் செந்நெல்சுவை
ஆலைநிறை யோங்கு மணிவயலும் - நீலநிறப்
பட்டுக் குடைகள் பலவுநிறுத் தாலொத்த
மட்டுப்பூம் பாளை மலிகமுகும் - நெட்டைமடற்
பொன்னங் குடம்பொதிந்தாற் போலமுதிர் நெற்றிளநீர்த்
தென்னம் பொழிலும் சினவேழத் - தின்கைமுகம்
காட்டுங் குலைக்கதலிக் காடும்தே மாம்பொழில்கள்
கூட்டங்கொண் டோங்குங் குராமருத - மீட்டளிகள்
பாடுஞ் செருந்திமகிழ் பாதிரிக டம்புவழை
தாடிமங் கூதாளம் தண்காயா - ஏடவிழுங்
கொன்றை குருந்தங் குருக்கத்தி சண்பகம்
மன்றல் மலிமவ்வல் மல்லிகை - துன்று
மருக்கொழுந்து பச்சை மலியவளர் பூங்காத்
திருக்கிளருந் தாமரைசேர் தெண்ணீர்ப் - பெருக்குமலி
வாவிகளு நாற்றிசையு மல்கிமணி மாடங்கள்
துவியனஞ் சேக்கும்பல் சூளிகைகள் - நீவியணி
மாதரெழில் மைந்தர் மகிழு நிலாமுற்றம்
சோதிமணி மாடநிறை தொன்னகராம் - கோதில்
திருவாவி னன்குடியே செவ்வேட் பிரானுக்
கொருவா வுவகையுட னுற்ற - திருநகரென்
றான்றோர் பலரு மறையக்கேட் டேனுளத்தில்
தோன்றாத பேருவகை தோன்றியதால் - ஆன்றபிறப்
பெண்ணிலவை தம்மி லியற்றுந் தவப்பயனு
நண்ணியதா லூக்க நனியுந்தத் - திண்ணியபே
ராவலொடு மப்பதியையண்ணினேன் முன்செய்த
தீவினைகள் தீர்ந்தவெனத் தேறினேன் - ஆவிக்

கிரவணமா மாசையொழித் தீடிலொளி யியுஞ்
சரவணமாப் பொய்கைதனைச் சார்ந்து - பரவுந்தன்
பூம்புனலிற் றோய்ந்துவெண் பூதியணிந் தாறெழுத்துந்
தோம்பறியச் சிந்தித்துச் சுத்தியொடும் - பூம்புகர்சேர்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியைத் தாள்பணிந்து
சங்கத் தமிழ்வளர்த்த சண்முகனே - யெங்குருவாம்
நீதானே கோதேது நேராத தீங்கனியாம்
வாதானே ரிற்பவள வாய்முத்தென் - றோதும்
மருவாவி நன்குடிகொள் மாதேவன் சேயைத்
திருவாவி னன்கொடியிற் சேவித் - துருகியுளம்
சூழ்வந்து கும்பிட்டுத் தோத்திரித்துப் பேரின்பம்
மூழ்கி விடைபெற்று முன்னெமது - தாழ்குடியைக்

அருண்மிகு நந்தி யாச்சிரமச்சீர்

கொத்தடிமை கொண்ட குருசாது நந்தியமர்
வித்தகமே லோங்குமட மேவினேன் - நித்த
நிகமாக மாதிகலை நேர்மையுட னுய்ந்து
சகமாயை விட்டொழிந்து சார்ந்தார்க் – கிகபரங்கள்
என்று மழியாத வின்ப முடனருள்வ
பொன்ற லிலாதசிவன் பொன்னடியே - யென்று
துணிந்து சரியை கிரியைசெய் தொண்டர்
உணர்ந்த சிவயோகர் உண்மை - மணந்தசிவ
ஞானியர்கள் மோனியர்கள் நாதாந்தர் - போதாந்தர்
மேனிலைய சித்தாந்தர் வேதாந்தர் - ஏனையவாம்
பல்வகைய கொள்கையரும் பண்போ டுறவாகி
நல்வகைய நூற்பொருளை நாடுநரும் - கல்கனியத்
தேவார மாதித் திருமுறைக ளன்போடு
நாவாரப் பாடுநரும் நம்மருணைப் - பாவாண

ஞேதுந் திருப்புகழ்த்தேன் ஓங்கு மிசைவகுப்பு
யாதுந் தருவோ னலங்காரம்-நாதன்
அநுபூதி யாதி யருந்தமிழ்ப்பா வோதி
மனுபூதி பெற்று மகிழ்வோர்-கனிவாய்
வடமொழியில் மார்க்கண்டன் மன்னுமுப மன்னு
திடமன்னு புட்பதந்தன் சீர்த்த-சடைமுனிவர்
ஏத்தும் புகழ்த்துதிக ளின்னிசையிற் பாடுநரும்;
கூத்த னடியார் குழாங்கள் தமக்-கார்த்தவென
ஆறுசுவை நாலுவகை யுண்டி யடுவாரும்
வீறுவீ றுண்ண விளம்புநரும்-வேறுபல
கைத்தொண் டியற்றல் கடனாகக் கொண்டவரும்
சித்தமகிழ் வோடிருந்து சேவிப்பப்-பத்தர்தமக்
கேதுகுறை வும்வாரா தின்னருளால் வீற்றிருக்கும்
சாதுகுரு நாதன் மலர்த் தாள்வணங்கிப்-போதம்
பெருகு கடைக்கணருள் பெற்று மகிழ்ந்தே
திருவனுஞை பெற்றபின் செங்கை-யொருகால்

பவவினை யொழிக்கும் சிவமலை மாண்பு:—

கவித்து வரையும் குழித்துக் கடலும்
அவித்த குறுமுனிவ னன்பால்-சவிக்கயிலை
சென்று சிவனடிகள் சேவித்துப் பின்னங்கு
நின்ற விருசிகர நேர்நோக்கி-உன்றன்
ஒளிவடிவுஞ் சத்தி யுயர்வடிவு மாய
நளிமுடிக ளின்னவற்றை நாளும்-அளிமலர் தூய்த்
தென்பொதியவெற்பினிடைச் சேர்த்துத் தொழவெனக்கு
நின்கருணை நேர்ந்தளித்தி நின்மலா-என்பதாய்ப்
போற்றிக் கொணர்ந்தோங்கு பூர்ச்சவனத் தேவைத்துத்
தூற்றிமலர் தாழ்ந்து தொழுதபினர் ஆற்றல்

மிகுமிடும்பற் கண்டவற்றை மேன்மைபொலி தென்பாற்
தகுமுறையிற் கொண்டுவரச்சாற்ற—நெகிழுமனத்
தன்போடு மவ்வாறே யவ்வரையைக் காவடியிற்
றென்பாற் கொடுசெல்வான் செவ்வேளின்-றன்செயலால்
ஓங்கு வராககிரி யுத்தரதிக் கிற்பழனிப்
பாங்கரிடை வைத்துப் பசியாற்றி-யோங்கறமை]
மீண்டு மெடுக்க முயல்காலே வேலன்மிடுக்
கீண்டு மிளஞ்சிறுவ னென்றெய்தி-யாண்டவ்
வசல மசலமே யாகச் சிவப்பேர்
அசல முடிமே லமர-முசலமொரு
கைக்கொண்ட வல்லிடும்பன் கண்டுசினங்கொண்டெதிர்க்கப்
பொய்க்கொண்ட போர்செய்து பொன்றுவித்து—மைக்கொண்டல்
மேனி யிடும்பனுக்கு மீண்டும் உயிருதவி
ஆனியறு தொண்டனென ஆண்டருளிப்-பானிறுவி
இட்டமுட னம்மலேமே லீசன் மகனிருந்தான்
சிட்டர் தொழும்பழனிச் சீர்ப்பெயரான்-நட்டதனுல்
பார்மீது நின்ற பழனி மலேகதிரோன்
தேர்மீது செல்லத் திகைக்குமலே-போர்மதனன்
வல்லமைகள் செல்லா வலிமைத் தவமுனிவர்
நல்லமனம் போற்பெருமை நண்ணுமலே-தொல்லேயுயர்
விந்த மலேயடக்கு மேன்மைக் குறுமுனிவன்
வந்து தெரிசித்து வாழ்த்துமலே-இந்திரனும்
மாலயனும் வானேர்க ளேனேரும் வந்தன்பால்
சாலவலம் வந்துமுடி தாழ்த்துமலே-காலன்வலிக்
கஞ்சியவர்க் கெல்லா மரணுக நின்றமலே
செஞ்சொற் புலவர் கவிசேர்ந்தமலே—தஞ்சமென
வந்தார் விரும்பும் வரங்க ளேவையுமுடன்
இந்தா வெனவளிக்கு மின்பமலே-மந்தாரம்

பாரிசா தங்கற் பகமெங்கு நாறுமலை
வேரிசால் சோலை விளங்குமலை-மூரிமத
வெற்புவிளை யாடும் வியன்சுனைகள் மேவுமலை
கற்புக் கொடிகள் கனுலுமலை-சற்பமொடு
திங்கள்புனல் தண்புயல்கள் சேரு முடியதனால்
செங்கனக மேனி திகழ்தலால்-பொங்குமத

யானைசின வேங்கைபயி லாகத்தால் பாலோடு
தேனெய்புரிந் தாடுந் திறத்தினால்-மானையிடத்
தேந்திமயி லாகத் திருத்திச் சிறப்புக்கண்
ணார்ந்துசிவ ரூபம்தா னாவதனைத்-தேர்ந்துலக
முய்ய வுருவா லுரைக்குஞ் சிவமலைநற்
செய்ய கமலைஅருள் சேர்க்குமலை-துய்ய
பரமமயச் சோதி மயமாம் பழனி
பிரமனெடு மால்போற்றப் பேறு-தருபழனி
கங்கை நதியின் கரைமேவுங் காசியினும்
துங்க மிகுபழனித் தொன்மைமலை-மங்காது

பொங்கு மதிசயங்கள் பூத்த பழனிமலை
எங்கு முளவுலகம் ஈரேழும்-தங்காதல்
கொண்டு புகழக் குலவு பழனிமலை
தொண்ட னருணகிரித் தோன்றலெனை-யண்டும்
செனனம் விடவொருகாற் சேவித்தி லேன்பேர்
கனிவினொடு மென்றும் கரையேன்-தினமுமதன்
பேர்மொழியும் பேர்களடி பேணித் தலைக்கணியும்
சீர்பெறுகி லேனென்று சிந்தையொடும்-ஆர்வம்
பெருகப் புகழும் பெரிய பழனித்
திருமலையின் றாழ்வரையைச் சேர்ந்தேன்-பெருகு

அன்பர் குழாத்தோடு அணிவரை யிவரல் :—

மருவியென ஞானமத மார்த்திழியுஞ் சோதிக்
கரிமுகவொற் றைக்கொம்பர்க் கண்டு-திருவடியில்
தெண்டனிட்டுக் குட்டிட்டுத் தொப்பணமிட் டுச்சிரசிற்
கொண்டுகரங் கும்பிட்டுக் கோதில்பல-தொண்டர்குழு
மொட்டையிட்டு மேனி முழுதுந்தூ நீறணிந்து
சிட்டமுடன் காவடிதோட் சேர்த்தியங்-கொட்ட
உருகா தரத்தா லுடல்புளக மெய்தி
முருகா முருகா முருகா-அருள்பொழியும்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் யாவரினும்
வீறுசிவ சுப்ரமண்யவேலவா-தேறுமவர்

அஞ்சுதலை நீக்கியுனத் தாறுதலை யீயவென
மஞ்சுதலை சூழ்பழனி மாமலைவாழ்-விஞ்சுபுகழ்
ஆண்டவா வோமரஹ ராவென்று வான்பரவ
நீண்டபே ரோசை நிகழ்த்திடவும்-ஈண்டுசிலர்
தங்கள் வறுமைச் சவதி கடத்தினதும்
பொங்கு துயர்நோயைப் போக்கியதும்-மங்கலஞ்சேர்
இல்லாட் புணர்த்தியது மின்மகவை ஈந்ததுவும்
பொல்லா எதிரிகளைப் போக்கியதும்-நல்ல
கலைஞானங் கைகூடக் காட்டியதுஞ் சிந்தை
யலையாத நிட்டை யளித்துத்-தொலையாத

பேரின்ப மூட்டியதும் பின்னும் பலபலவாம்
சீரருள்கள் பேசியன்பாற் செல்வாரும் பாரின்கண்
எண்ணரிய கேத்திரங்க ளெத்தனையோ மூர்த்தங்கள்
புண்ணியநற் றீர்த்தம் பொருந்திடினும்-உண்மையினில்
தென்பழனி மாமலைக்கும் தெண்டா யுதக்குகற்கும்
நன்புனல்சேர்ஷண்முகப்பேர் நன்னதிக்கும்-பன்னிடவோர்

ஒப்பில்லை யில்லையென வோதிப் புகழ்வாரும்
கப்பூரந் தேங்காய் கதலிபலம்—திப்பியமாம்
பஞ்சாமிர் தங்கூட்டுப் பண்டங்கள் ஆனைந்து
விஞ்சுமுழுக் காட்டவுள வேறுபொருள்-நெஞ்சினில்முன்
நேர்ந்த கடன்கள் நிரைநிரையாய்க்கொண்டு செல்வோர்
ஆர்ந்தபதி ணெண்டேயத் தன்பர்குழாம்—சேர்ந்துநிறைந்
தெண்ணு ளடங்காதார் ஏறிமலை மீதுசெலக்
கண்ணு மனமுங் களிகூர - நண்ணி
இடும்பன் றிருமுன்னின் றேத்தியருள் பெற்று
நடந்து மலையுச்சி நண்ணி - இடம்பரவு
கோயில்வலம் வந்து கொடிமரமுன் றண்டனிட்டு
வாயில் நுழைந்தேன் மகிழ்வோடும் - ஆயிடைச்செஞ்

குமரன் கோயில் குலவுஞ் சிறப்பு

சந்தனச்சாந் தின்மணமோ தண்பனிநீர் வாசனையோ
மந்திரமாம் வெண்ணீற்றின் மாமணமோ-பந்தமுறு
மாலைகளின் தூமணமோ மட்டற்ற தேனறுநெய்
ஆலைதரு பூங்கழைச்சா றைந்தமிர்தம்-கோலக்
கலயரிடு குங்கலியம் காரகிலின் றூப
மலையு மணமோ வகுத்துச்-சொலவொண்ணு
தோதுந் திருப்புகழ் தேவார மோங்கிசையோ
கீதங்க ளின்முழக்கோ கேடில்லா-நாதசுர
வாசினையோ கண்டா மணிமுழக்கோ தொண்டர்குழாம்
ஆசி லரஹரவென் ஞர்ப்பொலியோ-பேசுங்கால்
ஏது பெரிதென் றியம்ப லெளிதன்று
சோதி திருவாலயத்துட் தொண்டர்குழாம்-கோதில்
ஒருவர் திருமார்பி லூற்றதிரு வெண்ணீ
றொருவர் முதுகிலுற வீண்டித்-திருமுன்னர்ச்

சேவித்து நிற்கும் திறங்கண் டவர்போலப்
பாவித்து நின்று பரவினேன் கூவுதிறற்
செஞ்சேவ லோங்கு கொடிச் செவ்வேற் குமரகுரு
மஞ்சாரு முற்கோல மாற்றியபின்-நெஞ்சார

அபிராமி மைந்தன் அபிடேக மாடல்

எண்ணெய் சுவைநெல்லி யேரா ரரிசனநல்
புண்ணியவா னைந்துபால் போந்தயிர்நெய்-திண்கழைநீர்
ஐந்தமுதம் தேனிளநீ ராசில்பழச் சாறுநறுங்
கந்தமிகு சந்தனத்தின் தண்கலவை-நந்தும்
பரிமளப் பன்னீர் தபனம் பரவி
விரிகடலில் மொண்டெழுந்து மேகம்-சொரிவதென
ஆராத காதலுட னன்பர் முகந்துதவ
நேராரு மில்லாதா னேர்ந்தாடி-நீரீரம்

தண்டபாணி கொண்ட மெய்க்கோலம்

போகநன் கொற்றிப் பொலனு ணரைப்பூட்டி
சாகைமறைக் கோவணமுந் தற்றுமிக-மோகமுறும்
பல்லுயிரை வாட்டும் பகையான மும்மலத்தைக்
கொல்லுதற்குக் கொண்டபோர்க் கோலம்போல்-கல்லாடை
சிற்றிடையிற் சேர்த்துத் திகழுத்த ராசங்கம்
வெற்றியமர் திண்தோளின் மேலணிந்து நெற்றிமுதல்
அங்கமெலாம் வெண்ணீ றளைந்துநுதற் பொன்பொட்டிட்
டங்கண்மணி மாலையணிந்துநறுந்-தொங்கலும்
இண்டையுங் கண்ணியு மேரார்ந்த வாசிகையும்
கண்டிகையு மேனைக் கலன்களும்-கொண்டணிந்து
தண்டமொரு செங்கைமலர்த் தாங்கிச்சூர் வேரையறுத்
தண்டர்குடி காத்தமுனை யாரயிலைத்-திண்டோளிற்

சேர்த்தருளி யோர்கை திருவரையில் வைத்தெம்மை
ஆர்த்தபிறப் போடிறப்பும் அன்றயனுர்-கூர்த்தெமது
புன்றலையின் மேலெழுதும் பொல்லா எழுத்தினையும்
ஒன்றவழி நோன்புதிறல் உற்றடியார்-நன்றறிந்த
சித்தத்தும் வேத சிரத்தும் அருணகிரி
யத்தன் புகழ்பாட் டடிதோறும்-நித்தனுமை
கண்ணகத்தும் விட்டகலாக் காமர் திருவடியில்
வண்ணச் சிலம்பும் வனைந்தெதிரில்-நண்ணு

தேசமர் வேலவன் பூசனைச் சிறப்பு

நிலையாடி கண்டு நிலமதிர ஆர்க்கும்
பலவாச் சியங்கள் பரவப்-பலவகைய
இன்னடிசில் பண்ணியங்கள் இன்கனிகள் தெங்கங்காய்
நன்மைமிகு பானீய நல்கியவை-தன்னருளாற்
கைதொட்டு நீக்கிக் கரநீவிச் செங்கனிவாய்
ஐவகைய வாசங்க ளார்ந்ததற்பின்-செய்ய
திருமுகத்தின் வேர்வொற்றித் தீபநறுந் தூபம்
அருவிலைய நீறுதெளி யாடி-விரிகவிகை
சாமரை தால விருந்தஞ்சாந் தாற்றிமுத
லாமவைக ளெல்லா மமர்ந்தேற்றுத்-தோமகலும்
சந்தச் சதுர்மறையும் தன்புகழ்சொல் செந்தமிழும்
கந்த புராணக் கவிதையும்-முந்தும்
இசையும் இயமும் எதிர்முரலக் கேட்டு
வசையில் நடன மகிழ்ந்தே-இசைவாகக்
கற்பூர தீபமெதிர் கண்டு மகிழ்ந்தோர்க்கு
நற்பூதி வேண்டும்வரம் நல்கியபின்-விற்பருதி

முருகப்பெருமான் திருவுலாக் காட்சி

நீலக் கடன்முகட்டின் நேரே எழுந்தென்னக்
கோலக் கலாபக் குதிரையின்-மேலமர்ந்து

பேரழகுக் கிடழிந்த பெற்றிமையாற் றன்குடையை
மாரன் றிறைகொடுத்தால் மானவொளி-சேரழகார்
முத்துக் குடைநிழற்ற முன்னந்தன் பால்வளர்ந்த
அத்தன்பாற் கங்கை அடைந்தென்னப்-பத்திமணிச்
சாமரைகள் வீசநிறைத் தாலவட்டங் காற்றசைப்பப்
பூமலிந்த பொய்கைப் புனல்படிந்து-காமருவு
பூந்தாதுந் தேனும் பொருந்த வளைந்தசைந்து
தேந்தென்றல் முன்னடந்து சேவிப்பத்-தாந்தாமென்
ரேசைத் தவில்முழங்க உற்றபல தூரியங்கள்
ஆசை தொறும்பரவி ஆர்ப்பெடுப்பத்-தேசுமலீ
கோயில் புடைசூழக் குன்றத்தின் மீதினுலாத்
தாயி லினியன்வரச் சந்நிதிமுன்-நேயமொடு

விசாகப்பெருமான் தசாங்கச் சிறப்பு

சாமமறை யோதுஞ் சதாசிவவோம் சுப்ரமண்ய
நாமமுட ஞுயிரநன் ஞுமத்தான்-ஏமமலை
தன்னைச் சிலையாய்த் தரித்துப் புரமெரித்த
முன்னவன் வைத்த முழுக்கருணை-தன்னால்
திருவுருவாய் நின்ற சிவகிரியா னன்பு
பெருகுளத்திற் றன்கருணை பெட்பப்-பெருகிவரு
விண்முகத்தார் மண்ணோர் வியனுகர் மூழ்குபுனற்
சண்முகத்தா ரேங்கு தவப்பயன்போல்-மண்ணின்மேல்
வேண்டு நலமீயும் மேன்மைவரத் தாறுடையான்
ஈண்டுபுகழ் நல்லா வினன்குடியான்-மண்டபுகழ்க்
கன்மாப் பலதை கவினுறமேல் விற்றிருந்த
பன்மாப் புலவர்சொல் பாமாலை-தன்னோடு
பண்கடப் பின்றிப் பமர வினமுரலுந்
தண்கடப்ப மார்பணிந்த தாரினன்-விண்கடந்து

நாகருல கங்கடந்து நாடிநொடிப் போதில்வருந்
தோகைமயில் வேகத் துரகத்தான்-மாகம்
அளவுங் கயிலை யணிநடைபெற் றென்ன
வளர்மும் மதகரியான் வையம்-தளருமல
ஆரிருளி னீங்கி யருட்சோதி பெற்றுய்யச்
சீரிஞெடு கூவுகொடிச் சேவலான்-யாரெனினும்
தன்னடைந்தார்க் கின்பங்கள் தந்தருளுங் கந்தனிவன்
முன்னடைவிர் என்றறையு மும்முரசான்-மென்மலர்வாழ்
முந்தை மறையோன் முதலோராற் றேற்றமுதல்
ஐந்தொழிலுஞ் செய்விக்கு மாணையான்-எந்தை
இவனென் றொருசிலர்க ளேத்த வொருபால்

நீபத் தாரோன் கோபப்பிரசாதம்

புவனங் கடந்தோற் புடைத்துக்-கவலைமிகு
வன்சிறையி லிட்டதூஉ மாமுனிவன் வேள்விவரு
கொன்றகரை யூர்ந்தடக்கிக் கொண்டதூஉம்-பன்றியினைக்
கோட்டை முரித்துக் குழகனுக்கன் றீந்ததூஉம்
கேட்டை மிகுகவுஞ்சஞ் செற்றதூஉம்-கோட்டுமத
மாமுகனை மாட்டியதூஉம் வன்சிங்கற் கொன்றதூஉம்
தீமைமிகு சூர்மாச் சிதைத்ததூஉம்-ஆமிவைபோற்
சேவகங்க ளெல்லாம் தெரிந்தொருபா லேத்திவரத்
தேவர்துயர் தீரவரன் சேயாகி-வாவிதனில்
மாத ரறுவர் மகிழவிளை யாடியதூஉம்
தாதை மனங்குளிரத் தக்கமறை-யோதியதூஉங்
கும்ப முனிக்குக் குருவாக் கருளியதூஉம்
உம்பர் சிறையை ஒழித்ததுஉம்-இம்பர்
மலையிற் சிறைப்பட்ட மாப்புலவன் பாட்டிற்
குலையின் மெழுகா யுருகிக்-கொலைகருதும்

பூதத்தைக் கொன்று புலவனுயிர் காத்ததூஉம்
மாதத்தம் வெட்ட வளர்த்ததூஉம்-மேதக்க
கோழியினைப் பாடும்வாய் குஞ்சினைப்பா டாதென்று
பாழிமொழி சொன்னபெரும் பாவலன்வாய்க்-கேழில்வெண்
முட்டைக்கும் பாட்டு மொழிவித்தாட் கொண்டதூஉம்
சிட்டர் புகழருணைத் தேசிகனை-மட்டற்ற

பேரருளா லாண்டு பிணிநீக்கி யின்பளித்துத்
தாரணியோ ருய்யவெனத் தன்புகழை-ஈரநறுந்
தேன்மாரி யுண்ணத் தெவிட்டாத புத்தமுது
போன்மாறி லாதுபுகல் வித்ததூஉம்-வான்மாரி
போல வரையாது போற்றுவார் யாவர்க்குஞ்
சால வருள்வழங்குந் தன்மையெலாம்-ஏல
எடுத்திசைத்துள் ளன்போ டொருபாலா ரேத்த
வடுத்தவரை யாதரிப்பான் வந்தான்-கடுக்கவின்ற
கண்டன் றிருமகனுங் கந்தன்வந் தான்மூவர்
அண்டர் முதல்வனு வான்வந்தான்-கொண்டல்வணன்

சிந்தைக் கினிய திருமருகன் வந்தான்போர்
விந்தைக் கினிய விடலைவந்தான்-முந்துஞ்
சிவஞான பண்டிதனும் செக்கர்வேள் வந்தான்
பவரோக நீக்குபவன் வந்தான்-தவறுமல்
இம்மையிலே முத்திநல மீந்தருள்வோன் வந்தானென்
சும்மைமிகு சின்னங்கள் சொல்லெடுப்ப-நல்லதவ
ஞானமுனி வோர் அமரர் நானிலத்தோ ரேனையரும்
வானமதி கண்டவலை வாரிதிபோல்-ஆனபே
ரானந்த வெள்ள மலைவீசி ஆர்ப்பெடுப்ப
ஆனந்த மாம்பழனி யாண்டவன்-ஆனந்த

அண்டர்கோன் திருவைத் தொண்டன் கண்டார்தல்:—

மாகத் திருவுலா வாகவரக் கண் டேன்என்
ஆகத்தி லானெலுப்பு மானந்த - போகவெள்ளம்
பாய்ந்துநிறைந் துள்ளிடம் பற்ரு தெழுந்துபுறம்
பாய்ந்ததெனக் கண்ணருவி பாய்ந்திழியத் - தோய்ந்தபே
ரின்பமெனைத் தென்றுநான் எவ்வண்ணம் பேசுகேன்
இன்பமய வீடதனை யிம்மையிலே-அன்பரினம்
ஆனபய பத்திவழி பாடதனி லார்வரெனு
ஞானபொழி யின்வலிமை நானறிந்தேன்-ஊன
உடலை மறந்தே னுயிரை மறந்தேன்
நடலை மனத்தையு நானென்-றிடலையும்
எல்லா மறந்தேன்மற் றிந்த வநுபவம்
வல்லே மறைந்து வருந்தினேன்-பல்காலம்
இன்றளவுஞ் சென்றதுபின் னென்றுவரு மோவென்றென்
றன்றுமுத லின்றளவு மாவலுளேன் - ஒன்றும்

அன்பன் இன்பவநுபவம் விழைதல்

அறியாதே னுள்ளம் அனல்மெழுகாச் செய்தான்
சிறிதேனு நாயினேன் சிந்தை - வறிதாயும்
மீண்டு மொருகாலு மேவிலன்மற் றுதலினல்
ஈண்டென் பனத்துயர மென்சொல்கேன் - காண்டகைய
காத லிளங்காளை கன்னிக்கு மாலையிட்டு
மாதவளை நோக்காமை மாண்பாமோ - பேதையரோ
டாடு மிளம் பருவத் தன்பருளித் தன்னுணர்ந்து
நாடுகின்ற செவ்வியினி னல்காமை - பீடுடைமைக்
கேற்றதல எம்பரம னின்பக் கலவியுளம்
தேற்றஇனி வந்தொருகாற் சேர்க்குமோ - ஆற்றவுளத்

தாசை யளித்த அருளாளன் ஆளாமல்
மோசஞ் செயவுளத்து முன்னுமோ - நேசமுடன்

தொண்டன் தன் துயரைத் தோகைக் குரைத்தல்

அத்த னவனருளே அல்லும் பகலுநினைந்
தித்தரையோர் பித்த னெனவிருந்தேன் - சித்தம்
ஒருங்கப் பெறுகிலேன் உள்ளேயென் ஞதன்
அருங்கமலச் சேவடிகண் டன்பின் - வரும்பெரிய
இன்பப் பெருக்கி னிடைதோயேன் மாயைசெயும்
துன்பப் பெருக்கிற் சுழல்கின்றேன் - முன்பு
மகமாயை நீக்குவதில் வல்லபிரான் றிங்கள்
முகமாறு மோதியுமேன் மோன - சுகமின்னும்
வந்தபா டில்லைவலிய வினைமிடுக்குச்
சிந்தியபா டில்லையுளந் தேறவில்லை - அந்தகனை
வென்றகுடு வஞ்ச விழிமாத ராசைவலை
நின்று குதிக்கவில்லை யாடுகொடி வீடுவய
லாசைப்பை சாச மகலவில்லை - நீசர்தமைப்
பின்செல்கை வேண்டுபெரும் பீழை யொழியவில்லை
என்னதியா னென்செருக்கு மேகவில்லை - பின்னல்படு
பன்னூலிற் சிக்குப் படுமதியுந் தேறவில்லை
அன்னே இதுவோநான் ஆவதுதான் - வெவ்வேலோன்
சேவடியி னன்பரையுந் தீவினைகள் சேருமெனில்
யாவரினி யுய்குநர்க ளெம்பெருமான் - பாவியுளம்
வாரா திருந்திடவும் வந்து கருணைக்கண்
பாரா திருந்திடவும் பாதமலர் - சேராக
என்புன் றலைமே லிருத்தா திருந்திடவும்
வன்பின் பெரியவழக்குண்டோ - முன்பரனார்

ஓங்கு குளமுளரிக் கண்ணுதித்தான் நீள்கவலே
யோங்கு குளமுளரிக் கண்ணுதியான் - வீங்குபுனற்
கங்கைக்குங் காதன்மை கண்ணினுன் நாயேன
கங்கைக்குங் காதன்மை கண்ணிலான் - அங்கமலப்
பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்தியிருந் தானடியேன்
பொய்கை பொறுக்கப் பொருந்திடான் – மைகைசூழ்
வன்னகமேன் மைக்கோயில் மன்னினு னென்னகமாம்
வன்னகமேன் கோயிலா மன்னிலனே - அன்னே
வளேக்குளாய்க் கந்த வடிவானுன் நெஞ்ச
வளேகுளாய்க் கந்தாகி வாரான் - துளக்கமறச்
சொப்பனத்தி லிந்திரன்றன் சேய்க்குறுதி சொல்லினுன்
சொப்பனத்தி லும்எனக்கேன் சொல்லிலான் - ஒப்பறுதன்
தந்தைக் குவகை தழைக்கவொரு சொற்றந்தான்
சிந்தைக் குவகையென்பாற் செப்பிலான் - முந்தை
யலேயாழி வற்ற வயில்விடுத்தா னுட்க
வலேயாழி வற்றவுளம் வையான் - மலேயதனே
நெஞ்சம் பிளந்துசிறை நீக்கினு னென்வினேயின்
வஞ்சம் பிளந்துசிறை மாற்றிலான் - தஞ்சம்
அடைந்தேனுக் கென்னே அருளா திருந்தான்
உடைந்தே னுளம்கவலே யுற்றேன் - மிடைந்தெதிர்ந்த

ஐயனருள்வனென் றடியான் தேறல்

வானேரை வைவேலால் மாட்டியுயி ரீந்தபிரான்
ஏனேரை யாளா திருப்பானே - வானேர்க்கு
விச்சுவரு பங்காட்டி மெய்ம்மை யுணர்த்துபரன்
நச்சுமெமக் கின்காட்சி நல்கானே - அச்சுதற்குச்
செம்மேனி தந்தளித்த செவ்வேள்நம் மாசழித்திட்
டிம்மையிலே செம்மைகனிந் தீயானே - உம்மையில்

தீயரக்கன் பாசத்திற் சிக்கினரை மீட்டான்நம்
தீயவினைச் சிக்கைச் சிதையானே - நோயினெடும்
தென்னவனார் கூனிமிர்ந்த சீராளனம்பிறப்பின்
இன்னலுறு கூனிமிர்த்த வேலானே முன்னொருத்தி
தன்றுயரை நீக்கிக்கை தந்துகரை யேற்றினவன்
என்றுயரை நீக்கிக்கை யீயானே - அன்றோர்
வணிகன் உளத்துயர மாற்றினான் தன்னைப்
பணிவேன் உளத்துயர் பாற்றானே - அணியிழையாய்
வெந்தவெலும் பைக்கண்ட வெங்குருவேந் தன்னெமது
வெந்தமனந் தேற்ற விரகிலனே - சிந்துபல
வென்பிழைபொ றுத்தருளும் எம்பெருமா னின்புதல்வன்
என்பிழைபொ றுத்தருள வேனியையான் - தன்றொழும்பர்
செய்தபிழை பாராத தீரனென வுந்தமிழால்
வைதவரை வாழ்த்துபெரும் வள்ளலென்றும்-பொய்யாமல்
ஏழைக் கிரங்கும் பெருமா னிவனென்றும்
மோழைமை நீக்கு முதலென்றும் – ஏழைப்
புலவர்க் குசாத்துணையாம் புண்ணியவா னென்றும்
கலவினரைக் காத்தருள்வா னென்றும் - குலவி
யொருகான் முருகாவென் றோதுவார் சென்னி
யிருகாலும் வைத்தருள்வான் என்றும் - பெருகு
கலியில் வரதனருட் கந்தனினி யெம்மை
நலியில் விடானெனவும் நம்பி - மெலிவில்
பெரியாரை யின்றுணையாப் பேணியுளத் துன்பம்
தெரிவாகச் சொல்லிநமைத் தேற்ற - உரியான்பால்
தூது விடுக்கத் துணிந்தேன் களிமயிலே

கலபமயிலின் பலபெயர்ப் பெருமை

மாதர்நடை கற்ற மயூரமே - சீதவளம்

மிக்கமுகில் கண்டுவகை மேவித் தழைபரப்பிப்
பக்கமவிர் செக்கர்பொன் பச்சைமுதல் - மிக்கநிறம்
ஓங்கி யொளிவீச வொண்வா னகந்தழுவி
ஓங்குமரன் மேலிருக்க வுற்றழகு - தாங்கும்
நவிரமே நெய்யுந் நறும்பூவு மின்றி
தவிரா தழகுதழை கூந்த - லவிருஞ்
சிகாவளமே யாண்மை சிதையாச் சிகண்டீ
சுகாரம்ப மாமினிய தோகாய் - ஓகரமே 250
சேர்ந்தாரைக் கொல்லாது தீப்புகையு மேவாது
சார்ந்தாரைக் காத்தளிக்கும் தண்சிகியே - வார்ந்தவிசை
யின்னரம்புக் கட்டி லியையாமற் பேரன்பர்
கின்னமுள தீர்த்தருளுங் கேதாரம்! - வென்வேலின்
மின்னலெழச் சேவல் மிடற்றி னொலிமுழங்க
மன்னிதய வானத்து வந்துநிறைந் - தின்னருளைக்
கந்தனெனு நன்மேகங் காலத்திற் பெய்வதனால்
பந்தமிகு பல்லுயிராம் பைங்கூழ்கள் - சந்ததமும்
கேடின்றி யோங்கச்செய் கேதார மேயெளியேன்
நாடும் பெருந்துணையே நாயகமே - வாடும்புன் 255

ஏனைய தூதுக்கிவையிவை குறையெனல்

நெஞ்சத்தைத் தூது நிகழ்த்தவெனில் அன்னதுநீள்
வஞ்சத்திற் றேர்ந்ததுவேல் மன்னனெதிர் - கொஞ்சத் தில்
சேராது சேர்ந்தாலும் செம்மை பெறநிலைமை
யோராது மேலோர்ந் துரையாது - சீராகக்
கந்தனுருக் காணிற் கரைந்தழிந்து தன்னிலைமை
சிந்திமறந் தென்குறையைச் செப்பாது - முந்திப்
பலகாலு மேகுகெனப் பன்னி முயன்றும்
விலகா முயற்சியினை விட்ட - தலகைநிகர்

வன்பொறிகள் செய்யு மயக்கா லுரனழிந்து
புன்செயலின் வீண்பொழுது போக்கிற்றால் - வன்பனைவாழ்
அன்றிலினை யுய்க்கி னதுதன் பெயர்மலையை
யன்றெறிந்த துண்ணினைந்தே யஞ்சாதோ - அன்றியுநீள்
புல்லினத்தைச் சேர்ந்து புணர்ச்சிக்கே யுள்ளழியும்
ஒல்லுவதோ நாயகன்முன் னுய்ப்பதற்கே - மெல்லிறகின்
அன்னத்தை யேவி னதுதன்னை யாள்பிரமன்
முன்னத்த னுற்சிறையின் முன்னியதை - முன்னித்
திருமுன்னர்ச் செல்லாது செம்மையிலா வெள்ளை
பெருமான்முன் சென்றுணர்ந்து பேசா - தருமைமிகு
கிள்ளைதனை யுய்த்தாற் கிளர்பூசை யென்னிலுயிர்
விள்ளுமுயர் கோயிலினுள் மேவுமோ - தெள்ளுதமிழ்
வண்ணப்பா வல்ல மலர்க்கையமர் பைங்கிளிமுன்
நண்ணத்தா னுள்ளத்தே நாணுதோ-எண்ணரிய
தந்தை வழிதன்னிற் சாருந் திரும்பலரி
தத்தை யெணித்தத்தை யஃதென்பர் - நத்துமொரு
நாகணவாய் தன்னைவிடின் நண்ணுமோ சென்றுரைத்துப்
பாகணவாய்ச் சொல்லியர்கைப் பட்டிடுமே - யேகுகெனத்
தூதுண்டு வாழ்புறவைச் சொல்லுவதோ காரியத்திற்
றீதுண்டு பண்ணும்பின் தேரிடிற்க - போதியது
மாங்குயிலைப் போக்கவெனில் மாதா வுடன்செவிலி
தாங்கரிய கூக்குரல்யார் தாமகிழ்வர் - ஓங்குமறை
முன்னப் பட்டாண்கண் முனியப்பட் டான்உடலம்
பின்னப்பட் டான்முன் பிடிபட்டே - பின்னலொடு
சின்னப்பட் டெம்மான் சினத்திற் படுமாவிற்
பின்னப் படும்பிகம்போய்ப் பேசுவதென் - இன்னிசைய
வண்டினையு மானினையும் வள்ளல்பாற் செல்கவெனில்
அண்டுபவோ வேங்கையுரு வானுனை - மண்டுசுவைச்

செந்தமிழைச் செம்பொன்னைச் செப்பிவிடு வோமென்னில்
தந்தமுரை யும்பிறரே சாற்றுபவே - அந்தில்பல
பந்தப் படலும் படைத்தமையா லெம்முரையை
எந்த வகையி னெடுத்தியம்பும் - கந்தமிக
உண்டெனினும் வேற்றுமையு மல்வழியு மோர்வரிய
வண்டிறல்சேர் பஃறிரியும் வாய்ந்தனவே - மண்டுநறுந்
தென்ற லுனதெச்சிற் செங்கணரா வாயெச்சில்
நன்றலவே நாயகன்பா ளுமுய்த்தல் - சென்றுவர
மேகத்தைத் தூண்டவெனில் வெய்ய விடிக்குரலும்
ஆகக் கறுப்பும்வா யங்காந்தால் - வேகத்தீக்
காலுதலு முண்டினிய காலமறி யாதழகு
சாலுமொரு பாடினிதான் சார்கவெனில் - மாலாகும்
கள்ளும் கடியூனும் காதலித்துண் பேதையரை
வள்ள லெதிர்விடுத்தல் மாண்பாமோ - எள்ளப்
படுமிவைகள் தூதிற்குப் பண்புடைய வல்ல
நடுவறிந்து தூது நவிலத் - திடமறிவு

மயிலின் தூதேவாய்ப் புடைத்தென்றல்

பேரழகு கண்ணோட்டம் பேணுதிற லின்னவெலாம்
கூரும்மயி லேயுன்பாற் கூடியுள - வீரன்மேல்
ஏறி யமர்ந்தகுறிப் பேவுஞ்சொல் லிங்கிதங்கள்
வீறு திருவடிமேல் மேவுநிலை - தேறியருள்
எம்மான் திருவுளத்துக் கேற்றநடை பெற்றனைமற்
றம்மானு நின்குறிப்பை யாதரிப்பான் - தம்மான்
தயவினிலுந் தன்னடியார் தந்தயவே மிக்க
நயமுடைய தென்றுநவில்வர் - வயமிகுந்த

அண்டர்கோன் மயிலின் திண்டிறன் மாண்பு

மாம யிலே நின்பெருமை நீமதிக்க மாட்டாய்கேள்
தா மறியார் சான்றோர்கள் தம்பெருமை - பூமிதனில்

வாழ்வோரில் வானகத்தில் வாழ்வோரிற் பாதலத்தில்
வாழ்வோரி லுன்புகழை வாழ்த்தாரார் - கேழ்கிளரும்
நீலக் கலாபியே நின்ரேகை மேல்விரிந்தால்
ஞால முழுதுநிழல் நல்குமே - ஆலித்துன்
தோகை யுதறினதிற் ருேன்றுஞ் சுழல்காற்றின்
வேகம் பொருதிமயம் வேர்பறியும் - மாகமமர்
அண்டங்க ளத்தனையு மாராயி னேர்சிறைக்குள்
அண்டங்கள் போலடக்கு மாற்றலுளை - மண்டலைகொள்
பாந்தளினைப் பற்றிப் பதைக்க உதறியதால்
காந்து மணியின் கணஞ்சிதறிப் - போந்த
நெடுவான நின்றிறங்கின் நீயிருங்கென் றெண்ணிக்
கொடுவாயிற் கொத்துதலுட் கொண்டே - யுடுவாகி
இன்னங்கீழ் வாரா திருக்கின் றனவீசன்
மின்னங்கேழ் வில்லான மேருமலை - தன்னிலவன்
பூட்டுநெடு நாண்டலையைப் பொள்ளெனநீ கொத்தியதால்
பூட்டுவிட நீண்டு பொலியுமால் - ஈட்டுவலி
மிக்கசிறை நீயுதற மேவுவளிக் காற்ருது
நெக்குரகன் சென்னி நெளிப்பதனைத் - திக்கதிரும்
பூகம்ப மென்று புகல்வார் பரிதிமதி
சோகங் கொளத்தொடர்ந்த சூளரவம் - மாகனக
மாயூர மென்றுன்பேர் வாழ்த்தக்கேட் டஞ்சிநீர்
வாயூற விட்டு வளைபுகுமால் - பாயான
சேடனை நீகொத்திச் சென்றதனுல் மாலந்தோ
நாடறிய வாலமளி நண்ணினுன் - ஆடல்விடங்
கண்டத்துள் வைத்தருளுங் கண்ணுதலார் செஞ்சடைமேற்
கொண்டத்தா லஞ்சாத கோளரவம் - அண்டத்தே
ஏகுங் கருடற்கண் டேண்டா சுகமாவென்
ருகுங் கருவத் தழைக்குமே - வேகமிகு

தோகையே நீநெடிய தூரம்வரக் கண்டாலும்
போகுமே வெண்டலையின் பொந்தினுளே - மாகருடன்
நின்றுற் புடைப்புண்டு நெக்கழுத காரணத்தால்
அன்னுன் கலுழனென லாயினுன் - மன்னுமலர்க்
கஞ்சத்தான் ஊர்தியுனைக் கண்டுமிக அஞ்சியதால்
அஞ்சப்பேர் பெற்றதனை யாரறியார் - விஞ்சப்பேர்
பெற்றநின தாற்றலெவர் பேச்சுக் கடங்குமது
நிற்கநின தேர்க்கு நிகருண்டோ - பொற்கலபம்

மணிநிற மயிலின் அணிநடம் புகழ்தல்

வட்ட வடிவாக வளைந்துநீ யாடுங்கால்
கட்டழகுக் குள்ளங் கரையாரார் - இட்டமுடன்
நீல முகிலெழினி நேர்வீழ்த்தி நீநடிக்கும்
கோல முளநெகிழ்க்கக் கோவிமையோர் - சாலமலர்க்
கண்மாரி பெய்வதனைக் காசினியோர் தேற்றுது
விண்மாரி யென்றே விளம்புவரால்-கண்ணுதலார்
தாமே நினக்கொப்புத் தாண்டவத்தில் ஈண்டுமெழில்
வாமே கலையார்கள் வாஞ்சித்துத் - தாமேக்கற்
றெத்தனைநாள் கற்றுலு மின்னங்கை வாராமல்
இத்தரையில் மெல்லியரென் றேச்சுற்றுர் - மெத்துசினக்
காளிநட மாடியொரு காலெடுக்க மாட்டாமல்
வாளிமுகந் தாழ்த்தவையில் வைகினுள் - நீளிமயப்
பூம்பாவை நாடறியப் பொன்மன்ற மேறிடினும்
கூம்பாதெம் மானடமே கும்பிட்டுத் - தாம்பார்வை
வாங்காமல் நோக்கியினும் வைகினுங் தானடிக்கப்
பாங்கான வாற்றலினும் பற்றுமல் - பூங்கமலை
எய்யாமல் மாறிப்பல் இல்லந்தோ றுடியுமென்
செய்யா ளெனும்பெயரே சேர்ந்தாளால் ஒய்யாரத்

துன்னைப்போ லாட லுளுற்ற முடியாமல்
அன்னத்தைப் போல்வெளுத்தா ளக்கலைமான் - நின்னோர்
நடையே பயின்றும் நடைகைகூ டாமல்
இடையே யரம்பை யிளைத்தாள் - தொடைவேலோன்
மேலாக நீவிளங்கும் மேம்பாட்டுக் கொப்பாகு
மாலாக நாட்காலை மாலைதொறும் - மாலாழி
செங்கதிரை யோங்குந் திரைமேற் சுமந்தியலா
தங்கம்வெதுப் புற்றே யரற்றுமே - பங்கமிலா
மாதையன் மானுருன் சாயல்தாம் வாஞ்சித்தும்
பேதையரென் றெள்ளத்தான் பெற்றுரே - மேதைமிகு

கண்ணெழின் மயிலின் புண்ணியப் பெருமை

கேகயமே யுன்போலக் கேடில்லா மாதவமெவ்
யோகருக்கு மெய்துவதோ வொண்சுவைய - பாகுமொழி
மாலிமய வெற்பன் மடமயிலு முன்னுருவாய்
ஏலியம மாதிதவ மீங்கியற்றி - மேலினிய
சங்கரனூர் பொங்கினருள் சார்ந்தனள்பின் னும்மவர்தம்
பங்ககலா மேலாம் பதம்பெற்றுள் - பொங்குமலர்ச்
சாகை பரப்பிநெடுந் தண்முகில்சூழ்ந் துன்வடிவ
மாகையொடுன் பேர்படைத்த வாதரவால் - மாகமுயர்
குன்றமெலாங் கோயிலாக் கொண்டான் குமரனுனே
யன்றி யவற்கினியார் யார்மயிலே - குன்றருவி
யார்ப்ப நடந்தனைய யானை தகர்முதலாப்
போர்ப்பரிகள் பெற்றிருந்தும் புண்ணியன் - காப்பதற்கு
மெய்யன்பர் முன்னர்வரும் வேளையெலா நின்மேலாக்
கையின்வடி வேலோடும் காட்சிதரும் - செய்ய
மணிநாவில் வேலு மயிலு மெனுஞ்சொற்
றிணையான மந்திரந்தா னேதோ - பணிவோடு

மாமுருகன் பேரை மறந்தாலு முன்பெயரைச்
சேம நினை வார்மறவார் செஞ்சொல்லின் - பாமகிழ்வா
லாடும் பரிவே லணிசேவ லென்றுருகிப்
பாடும் பணியிற் பணிக்கவென - நாடும்
அருணகிரி பாடும் அநுபூதி முன்னர்
வருமகிமை யுன்றனக்கே வாய்த்த - துருவாய்
அருவாய் உளதா யிலதான கந்தன்
குருவாகி வந்து குறைகள் - ஒருவிப்பேர்
அன்பருடான் நல்கிழு வாசைத் தொடரறுத்துப்
பின்பநு பூதி பெறுவித்த - துன்பெயரைக்
காதலுடன் பாடியதோர் காரணமே கேகயமே
ஓதலுள னுன்பெயர்நா னுள்ளுருகி - யாதலினல்
என்குறைக்கு நீயிரங்கி எம்மா னிடந்தூது
சென்றுவரல் வேண்டுமுனைச் சேர்ந்தோரை - என்றும்

பணிபவர்க் கருள லணிமயிலியல்பு

பரிந்தளித்தல் நின்னுடைய பண்பன்றோ வேந்தன்
தெரிந்தசபை முன்னருணைச் செம்மல் - வருந்தலறத்
தேவர் பெருமாளைச் செவ்வியுறக் கொண்டுவந்து
தாவில் புகழ்படைத்த தாளாள - ஆவலினல்
கொண்டுவா விங்கு குமாரகம் பீரனையென்
றண்டமிழ்கேட் டவ்வண்ணம் சாதித்துக் - கண்டெரியா
முத்து வயிரவன்றன் முன்காட்சி தந்தருளும்
சத்தி படைத்தவனீ தானன்றோ - அத்தனுன்
மாற்றந் தனைத்தள்ள மாட்டானிஃ தியாவர்க்கும்
தேற்ற மினிய சிகாவளமே - ஆற்றவும்
தானே தயவுடைய சண்முகன்பாற் காலத்துன்
போனேயர் என்குறையைப் போய்ப்புகன்றல் - நானேயம்

வைத்தளியே னென்று மறுப்பானோ தொண்டர்தமைத்
தத்தளிக்க விட்டுச் சகிப்பானோ - மெத்துசின
மாயைதன் சேய்க்குந்தன் மாட்சியுருக் காட்டியவன்
நேயருக்குத் தன்காட்சி நேரானோ - மாயைக்
கொடுமை களையவல கொற்றவனென் பாசக்
கொடுமை களையவருள் கூர்வான் - நெடுமொழிசொற்
றேசும் புலவர்பா லின்னலுறுத் தன்னவர்தம்
மாசில்கவி பெற்றருளும் வண்மையான் - கூசுமுளத்
தன்போ டியான்புனைய லானதமிழ் மாலையையும்
இன்போடு தன்றோளி லேலானோ - முன்பு
குழறிக் குழறிக் குமரனைப்பா டென்னும்
பழமொழியுங் காயாகற் பாற்றோ - குழகனித்
தள்ளா தெளியனையுந் தாங்குவான் நீகுறிப்பின்
கொள்ளே னிதிலையம் கோன்முன்னர்த் - தெள்ளும்
உருவகதா ளத்தினீ யாடி லுருகி
உருவகத்தி லுன்ன லுணர்வான் - பெருமான்முன்
ஆதியெனுந் தாளத்தி லாடினா லின்றுணைநீ
யாதியென வேண்டு மதையறிவான் - தீதிலாச்
சம்பையினி லாடிற் சனனப்பை மேவுமொரு
வம்பைத் தவிர்க்கும் வழியருள்வான் - நம்பும்
திரிபுடையி லாடிற் றிரிபுடைய மாயைத்
திரிபுடையச் சீரருள்கள் செய்வான் - திரிவின்றி
மட்டிமத்தி லாடினால் மட்டிமையை நீக்கியருட்
சிட்டர் குழுநடுவே சேர்ந்திடுவான் - நட்டம்
துருவத்தி லாடினால் றொல்லைவினை தீர்த்துப்
பெருநிலையில் வைத்தெம்மைப் பேணிக் - குருவாகி
வந்தருளி வாழ்விப்பன் மாமயிலே நீயுவந்து
சந்தமொடு முன்நடித்துச் சண்முகனை - முந்தி

மகிழ்வித்து நல்லமயம் வாய்த்தென் குறையைப்
புகழ்வித் தகத்திற் புகன்ருல் - துகிரனைய

நன்றிமறவேனெனத் தொண்டன நவிலல்

செஞ்சிறிய கால்விரிந்த தோகை மயிலேறே
நெஞ்சிதனி லிவ்வுதவி நேர்நினைவேன் - தஞ்சாய்
உயிருதவி செய்தாரை உள்ளளவும் போற்றல்
மயர்வறுநன் மேலோர் வழக்காம் - இயலிசைதேர்
அண்ணு மலைப்புலவ ஞராமை யாற்புகன்ற
பண்ணுர் மயில்விருத்தம் பாடுவேன் - எண்ணுர
ஆதவனு மம்புலியு மாதிவரு சீர்வகுப்பும்
ஆதரவிற் பாடிமகிழ்ந் தாடிடுவேன் - கோதறுசீர்
வண்ணச் சரபன் மயிலலங்கா ரஞ்சொல்லி
யுண்ணெக் குருகி யுனைப்புகழ்வேன் - உண்மைப்
பரிபூர ஞனந்த போதம் பகர்ந்த
பரிபூர ஞனந்த பவ்வம் - அரிதாம்
தகரா லயத்தின்சீர் சாற்றுமுழு ஞானி
குகஞர்க்கே யுள்ளங் கொடுத்தோன் - அகமார்
திமிரவிருள் நீக்கியருள் சித்தாந்த பானு
குமரகுரு தாசனுனைக் கூறும் - தமிழ்நலஞ்சால்
கனமனமு நீராக்கும் கற்கண் டினைப்பழிக்கும்
பொன்மயிலின் கண்ணிசொலிப் போற்றுவேன்-கன்மவினைக்
கட்டறுக்கு ஞானக் கதிர்வேற் பெருமாற்குத்
திட்டமுற என்கருத்தைச் செப்புவாய் - தட்டறவே
பல்லுயிர்க்கு நல்லுயிராய்ப் பாங்குபயின் றுள்ளமர்ந்த
தொல்பரமற் கியாம்விரித்துச் சொல்வதெவன்-மெல்லவெம
துள்ளத் திருந்து மொழித்தபெருங் கள்வனுக்கு
வெள்ளை மதியேன் விளம்புவதென் - வள்ளலே

தொண்டன் தன் குறைசொல்லி விடுத்தல்

வாழையடி வாழை எனவாழ் வழியடிமை
ஏழைத் தொழும்ப னிவனெருவன் - மோழைமையாற்
குற்றமொரு கோடி குயிற்றிடினு நின்னடிக்குக்
குற்றங் குயிற்றக் குறித்தறியான் – கொற்றவனே
உன்னை யொழிய வொருவரையு நம்புகிலான்
பின்னை யொருவரையும் பின்செல்லான் - உன்னடியார்
பொன்னடிகட் கென்றும் பிழைசெய்யான் அன்னவர்கள்
சொன்ன பணிபுரியச் சோர்வடையான் - முன்னைப்
பரம்பொருளும் பல்லுபிரும் பண்ணும் வினையும்
நிரந்த கதிவகையு நேரார் - அரந்தைதரு
கூட்டத்துட் கால்வையான் கோதில்சரி யாதியிகழ்
ஏட்டைக் குறும்பர்குழு வெய்திடான் - வீட்டினைப்
பொன்னை மணியினைப் பொற்றெடியார் பொய்ம்முயக்கை
அன்னத்தை யாடை யணிகலனை - என்னவெனத்
தேடித் திரிந்து திரட்டித் தொகுத்துவைத்
திடழியுந் தாம்பிரம மென்றுரைக்கும் - கேடர்மொழி
கொள்ளான் இரண்டொன்று கூறிக்கைக் குத்திடுவார்
நள்ளான் பொய்ஞ் ஞான நயந்திடான் - கள்ளமாய்த்
தன்னை மறைத்த தமமான வாணவமும்
கன்மத் தளையும் கழன்றுபெரும் - வன்மாயைப்
பேயைத் துரத்திப்பின் பேசா வநுபூதி
ஏயப் பெரிதுநசை யெய்தினன் - நீயான
ஞான விநோத நலமே விரும்பினன்
ஊனந் தவிர்த்தாளல் உன்கடன்காண் - தீனர்பால்
ஓங்குங் கருணை யுடையானே அவ்வடியான்
தீங்கெவையு மோர்பொருட்டாச்சிந்தைகொளேல்-ஈங்குவர

என்னடிமை நீயென் றிசைத்தவனை யாட்கொண்டுன்
பொன்னடிகள் சென்னிக்குப் பூவாக்கி - முன்னை 380
வினைமாசு நீக்கியடி மெய்ஞ்ஞான மாக்கி
யெனதியான் எனுஞ்செருக் கின்றி - நினையே
யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிமெய் யின்பம்
புணர்ந்து பிரிவு புணரா - திணங்குமலர்த்
தாடலைபோ லோவாத தத்துவசித் தாத்துவித
நீடனுப வத்தி னிலைநிறுத்தி – யாடகத்தின்
மாடுமனை மக்கடமின் வாழ்வின் மயங்காமற்
கேடுவிளை நல்குரவு கிட்டாமல் - ஏடவிழுங்
கூந்தலினர் காமக் குழியில்வீழ்ந் தாழாமல்
தீந்தமிழ்ப்பா விற்றுத் திரியாமல் - சேந்தநின 385
தின்புகழ் நூலன்றி யேனைப்புன் னூலோதிப்
புன்பொழுது போக்காமற் பூசனையு - மன்புமிகு
நல்ல செபஞ் சேவடியி னுட்டமுத லாயநலம்
வல்லைபெற வந்து வரமருளி - யெல்லையில்பே
ரானந்த வீடு மவனுக் கருள்புரிக
ஆனந்த ரூபமுரு கையனே - ஊனமிலாச்
சத்தேசித் தேயோஞ் சதாசிவமே யென்றுரைத்துச்
சித்தேசன் நல்லருளைச் சேர்ப்பிக்கச் - சித்திரநீள்
தோகைக் குடைவிரித்துத் தோமில் நிழல்பரப்பிப்
பாகுமொழி யன்னையர்கள் பக்கமுற - வாகைபுனை 390
ஞானவடி வேல்வலக்கை நண்ணமுரு கேசனைப்
பானல்வாய் ஞானம் பரிமளிக்கும் - மோன
பரமகுரு நாதனைப் பண்ணவர்தம் கோவை
வரதனைமெய் யன்பர்தமை வாழ்த்தும் - விரதனை
மாணிக்க வண்ணனை வண்பவளத் தின்றிரளை
ஆணிக் கனகத்தை யாரொளியைப் – பேணுநரைப்

பேணிப் பிறப்பிறப்புப் பேராழி நீக்கியருள்
தோணியை முத்தியினைத் துய்க்கவிடும் - ஏணியை
அன்பர்க் கிருதிநியை யாரமுதை யோர்முக்கண்
இன்பக் கரும்பி லெழுஞ்சாற்றைத்-துன்பமற
வேததரு மீது விளையு நறுந்தேனைத்
தீதகலு மெய்ஞ்ஞானத் தீங்கனியைச் - சோதி
யயில்வே லருட்பழனி யாண்டவனை யென்பால்
மயிலே விரைந்தழைத்து வா.

வெண்பா

வேண்டவனைத் துங்கொடுக்கும் வேலவனைச் சீலருளத்,
தாண்டவனைத் துங்கமிகு தண்பழனி - யாண்டவனைச்
சின்மயனை யின்றுணையைச் செவ்வேளை யிவ்வேளை
பொன்மயிலே கொண்டன்பாற் போது.
தோகைமயி லேறியிரு தோகையர்கள் பாலமர
வாகைபுனை வேலை வலத்தேந்தி - யோகையொடும்
வந்தடிமை சிந்தைகுடி வாழ்பழனி யாண்டவர்
பந்தவினை தீரருட்கண் பார்.

ஞானசம்பந்தன் நற்கழல் வாழ்க.

பழனியாண்டவர் மயில்விடுதூது முற்றிற்று-

——— —

PALANIANDAVAR MAYILVIDU THOOTHU

The lady-love remains separated from her beloved. The promised period of the return of the lover had long passed. She bewails her separation. She praises the birds and things that are fit to tell her beloved the state of her mind, tortured by the pangs of separation. This is sensual love.

The Pasu (Soul) bound by the rigorous chain (Pasa) of birth and death and wandering forlorn casts its eyes towards Pathi (the Lord) and with yearning heart desires to reach Him. This is Bakthi, the love for the Lord.

As this is Enduring Bliss, the mind longs to behold the Stealer of the heart and hear His blessed name. Looking at the Lord as the lover and sending Him a message in the way of subjective literature Saint Sambanda who has no peer in poetry shows the path-way to the feet of Siva.

His devotional hymns give us joy and serve to sever our bonds. Sambanda himself says in his decade sung at Thonipuram (Sirkali) that those who understand the meaning of the message put in the mouth of the lady-love in the poem will attain the Bliss of Siva. Here, the lady-

love is the soul; the beloved is the Lord; the messengers are the manifested Creation in various forms.

Kaviarasu K Natesa Gounder is a great devotee of Tirugnanasambanda and is doing yeoman service for Tamil literature and Saiva Philosophy. Having the fervour of the lady-love he yearns to reach the Lord Palani Andavar. He sends the peacock as his messenger. He has conveyed his message suffused with beauty of literary form, depth of meaning and fervour of devotion. In order that all may fully comprehend the inner meaning of the devotional lyric, I have written this in prose form.

The work, "Palaniandavar Mayilvidu Thoothu" relates how the author worshipped Lord Dandayuthapani at Palni, felt a little of this bliss and how this faded and how in order to get back the same experience, the peacock is bidden to bring Muruga.

PALANIANDAVAR MAYILVIDU THOOTHU

THE INCOMPARABLE GREATNESS OF SUBRAMANIA:—

The book contains about 400 lines. The unparalleled greatness of Lord Subramania is explained in lines 1 to 21. The Subtle Truths of

Saiva Siddantha Sastras are briefly but clearly set forth. The latter half of these lines explain the significance of the names of the youthful perfect Lord as Muruga, Subramania, Guru-swamy, Guha and Kumaran.

Subramania is unknowable even by Vishnu, Brahma, Indra, the Four Vedas, the Devas and others. He is the Lord without Beginning, Sign, and Attribute. He is the Paramasiva seated ever in the hearts of the wise. He is the Siva whom Knowledge seeks to know. He is the Divine Bliss which wells forth without end. For the souls to attain salvation, freed from the taint of the three Malas (impurities), He assumes in His infinite mercy many shapes-with Form or with-out Form, and with Form-cum-Formlessness according to the needs of His devotees. He is inseparably interpenetrated with all beings. Unless His own Grace vouchsafes knowledge of Himself, none can expound His Nature. And no faculty can measure Him. He is the one Sub-stance which all religions seek to scale, each in its own measure. He is the Brahma whom the Vedas proclaim. He is the Sadasiva who performs the three-fold action of Creation, Sustenance and Destruction. He is the Mystic meaning of the Pranava Mantra 'OM'. He is the Muruga of Uncreated Form, Perpetual Youth,

Divine Fragrance that never fades. The beauties of the many gods of love (Cupid) are dust before His Feet. He is the Divine Preceptor and Lord who put in prison Brahma (the Creator) who knew not the meaning of Creation and taught the Truth to His adoring Father. He is the Guru who showered His Grace on Agastya who humbled Vishnu. He is the Illimitable Guha-swamy who owns the Universe. He is the youthful Lord who shames Manmada in beauty. He is the Lord who breaks the fetters of the three Malas binding the souls. He is the Lord, enshrined in the secret caverns of the human heart. He is the Lord of the hosts of souls. He is the Primal Whole but called by a million names.

THE ABODE OF THE SIX-FACED LORD:—

The Lord seated at Tirupparankundram for quenching the insatiable thirst of those whose love for Him knows no dimunition, and at Sendil where Conch shells vibrate over the sea-waves and at Tiruavinankudi where, hosts of Siddhas worship Him and at Erakam where the Brahmins perform the priestly task of ablution and in the fields of Thinai and in the huts of Kuravas and in the Hillocks over which the pearly drops flow and in Palamudirsolai where the peacock dances to the reverbrations of the clouds or in the cities where festivals are per-

formed in His Honour, gives His Bliss to His devotees.

THE MANIFOLD GREATNESS OF PALNI HILL:—

Of all these shrines, Thiruavinankudi is the one most pleasing to the Golden-hued Lord (Sevvel-Piran). The Chera Kings were the first among the Tamil Kings of Old. One of these was blessed with the subtle ear, which could hear daily the sounding of the anklets of Nataraja. He was one who could divine the innermost thoughts of men and did justice. He was the friend of the Lord's friend, who got back the child from out of the jaws of the crocodile. He was the one, who accompanied his friend, Nambi-Arurar to Kailas, he, bestriding his horse while his friend was mounted on the elephant. He was the one who poured forth the Nectar of his poem "Adi Ula" into the ears of the Lord. Kongu Nadu was subject to the sway of this Chera King. A portion of this realm was Vaigavur Nadu. The ancient Boar-Hill (Varaha-malai) was there and near it was the beautiful Kongu forest where Uma did her penance and thd Goddess of wealth, Lakshmi had her vigil. Enclosed by the forest of Nelli (Nellivanam) where Kamadhenu, the Immortal Cow and the Sun God did their Tapas is Tiruavinankudi. These adjoin fields of paddy and sugar

cane; there is the grove of kamugu like the spreading umbrella of blue velvet. There are cocoanut gardens with nuts, like golden pots and plantain gardens with plantains, like the proboscis of the mammoth. Mango groves, gardens and flower ponds are found all over the place. I rejoiced to hear the ancients say "This shrine is meet for Lord Muruga." My past Tapas also impelled me to the Shrine. I bathed in Saravanapoigai, decked myself with the sacred ashes, reflected on the Shadakshara and then worshipped at Thiruavinankudi and took leave of the Lord.

THE GREATNESS OF THE GRACIOUS NANDHI ASHRAM :—

After taking leave of the Lord at Thiruavinankudi, I reached Nandi Ashram, the Hermitage of Sri Sadhuswami, our Guru, who had taken us as his bondslaves. Many devotees were there. Of these, some were well versed in the Vedas and Agamas; some had transcended the Unreal; some had known that all good Here and Hereafter as well as salvation flow from the feet of Lord Siva. Some were there who did bodily service for him. Some were there well versed in the ritual of worship; some followed the path of Yoga and some that of Gnana; silent were some; Siddhanthins were there; so were Vedan-

tins and Nadhantins and Bodhantins. Of different ideals and in different states were they; yet all were as relatives, united in hearts by devotion to Siva. In separate groups were some, discussing the books of wisdom; some were chanting the Thevaram, Thiruppugazh and other sacred Hymns; some were reciting the sanskrit Hymns of Markandan, Upamanyu and Pushpadhanta. Some were engaged in preparing food for the devotees; some in serving them food and some in other acts of service. Our saintly Guru was seated among such devotees who were doing him obeisance. Prostrating before him, I caught his gracious eye and secured his leave to proceed to the Palni Hill.

THE GREATNESS OF SIVAMALAI WHICH ANNULS BIRTH :—

Once upon a time, the Saint, Agastya went to Kailas. After worshipping Siva, he found two mountain crests of the shape of Siva and Sakthi. He got the permission of the Lord to take them to Pothia Mount for worship. On the way south, he met Idumba in the Poorcha forest and ordered him to take the hillocks in a kavadi to Pothikai. He did so; and on his way set the kavadi on the ground near the place where Palni is now situate, *i.e.*, North of Boar hill (Varahamalai). Resting awhile, and appeasing his hunger, he attempted to take the Kavadi again

but could not do so. As Muruga was standing as a little boy on the Hill, the Hill could not be lifted, try as he would. Incensed at the boy, Idumba proceeded to attack Him. Muruga engaged Himself in a mock fight with him and killed him. At the request of Idumbi (Idumba's wife) Muruga gave him back his life, made him His devotee and ordained him to be always near Him.

Since then, Muruga remains seated on the Hill as Dandapani, the wielder of Danda (Stick). The Hill of Siva became Palni Hill because Muruga to whom the Lord said "FRUIT, THOU ART" is enthroned there (PAZHAM-FRUIT; NEE-YOU). Even the Sun God falters in going over the Hill. This Hill is as meritorious as the minds of the Sages who have overcome desire. This is the Hill visited by Agastya, the conqueror of the Vindhya Mountain. This is the Hill to which the Devas come and offer homage. This is the Hill-fortress, sheltering persons against Yama. This is the famous Hill sung by poets. This Hill confers boons desired by those who come to it as their refuge. It contains trees that die not. It is surrounded by groves and is full of pools, where the elephants could gambol. It is clothed with the mullai vine. Siva's hill is like Lord Siva, in that the serpent

and the Moon, the River and the Cloud, crown both. Both glisten as gold; in both are found, the elephant and the tiger; both are anointed with milk, honey and ghee. Both possess the deer and the peacock (Peacock refers to Parvathi also). The Hill thus pr cclaims that it is in the form of Siva, in shape as well as in deed. The Hill is the salvation of the world and in shape is the Siva Linga. It is Brahman, the Jothi Mountain. It is the Hill which gives boons to Brahma and Vishnu who worship it. It is more sacred and ancient than Kasi (Benares) on the Ganga. It is the Hill, on which flower forth marvels that never dim. It is the Hill of Bliss which the fourteen worlds acclaim. It is the great Hill which sunders the chain of birth at one darsan. It is the Hill worshipped by Arunagiri. I reached the footsteps of this Hill.

ASCENDING THE HILL WITH A GROUP OF DEVOTEES :–

At the foot of the hill, I worshipped Vinayaka and proceeded to ascend the Hill with a group of devotees. Tonsured, smeared with holy ashes, and with Kavadis on their shoulders, they ascended the Hill as the instruments were sounding. In devotional ecstacy they would cry, "Muruga, Muruga, Arumuga, Sivasubramania, Vela and Palani Andava". Some would narrate how Muruga removed their poverty. Some

would say how He cured their diseases. Some would render thanks-giving for the boon of marriage or child birth conferred on them. Some would praise Him for subduing their enemies and some would speak of the conferment of knowledge on them. Some would relate how the Yoga of Gnana was bestowed on them and some would speak of the undying bliss given to them. Thus would each speak of the boon vouchsafed to him by the youthful Golden-hued Lord. "Though there are many shrines, many sacred water courses, and many Deities in the world, are there any to compare with the Palni Hill, the Shunmuga River and the Lord Dandapani? some would ask. Some carry the offerings vowed by them besides camphor, cocoanuts, fruits, and abishegam articles Folks speaking diverse tongues and coming from many parts of the country were in the group On seeing them my mind was filled with rapture. I reached the shrine of Idumban, worshipped him and got his grace. I reached the summit of the Hill and went round the shrine. I prostrated myself before the Dwajastamba. Then I entered the portals of the Temple.

THE GREATNESS OF THE TEMPLE OF THE LORD:—

It was hard to say which perfume was more powerful—the smell of the sandal, the fragrance

of the flowers, the flavour of honey, ghee, cane-juice, and Panchamirtham, the odorous smoke from 'kungiliam' or Akil. It was equally hard to say which sound was more sonorous—the chanting of the Thevaram, Thiruppugazh and other songs, the music of the Nathaswara or the sound of the bell or the cry "Hara Hara" of the devotees. The holy ashes on the chest of one besmeared the back of the one standing in front, so close the devotees of the Lord were standing. Seeing them I became rapt in devotion. Then they changed the apparel worn by the Lord Dandapani and began to anoint Him.

ABISHEGAM OF ABIRAMI'S SON :—

In Oil, Nelli, Turmeric, Milk, Curd, Ghee, Honey, Cane Juice, Panchamirtham, Juice of tender cocoanuts, Juice of other fruits, Sandal paste, Rosewater and Holy-water, Muruga was anointed in turn.

THE TRUE FORM OF LORD DANDAPANI :—

After drying, He had the golden girdle bound round His waist, and the undergarment of the Vedas was put on. Laying aside the garment of the warrior, assumed for destroying the enemies of man—the three Malas, He had the holy garment put round His waist. He had the upper cloth put on His shoulders. On the forehead and all over the body, He was smeared

with the holy ashes. The golden Thilaka was put on His forehead. Necklaces and garlands Thongal, Indai, Kanni, Vasikai etc., were put on His neck. He was also decked with the Kandikai. He took the 'Danda' on one hand and sloped His 'Vel' on one shoulder—the vel that vanquished the Asuras and saved the Devas. He stood with one hand touching His waist. He wore anklets on His Feet—the Feet that destroy our sorrowful birth and the evil course ordained for us by Brahma, the Feet that are never absent from the hearts of the devotees, the pinnacle of the Vedas, every line of Thiruppugazh written by Arunagiri and the divine sight of Siva and Uma.

THE WONDER OF THE WORSHIP OF VELAVAN :—

He beheld His image in the mirror. Many instruments set up a reverberating peal. He sampled diverse kinds of sweet foods, fruits, cocoanut, and milk. He inhaled the fivefold fragrance. He had the sweat on His forehead wiped. He got the honour of Deepa and Dhoopa. Holy ashes were smeared, mirror was shown, the umbrella was held aloft. He was fanned with the Chamara, and 'Alavattam' etc He heard the chant of the four vedas, Thiruppugazh, Kandapuranam, as also the music of the sweet-voiced instruments. Seeing the dance,

He felt gladdened. He saw the waving of lit camphor. To all that beheld the worship, He gave the Holy ashes and the desired Boons.

THE SPECTACLE OF LORD MURUGA IN PROCESSION :–

Like the rising sun over the blue ocean, He came in procession on the peacock. The pearl umbrella was held over His head as if Manmada, defeated by His superior beauty was doing homage. The white Samarams were whisked near Him, looking like Ganga who, claiming the right of a foster-mother had come there. Current of air was set forth by Alavattam. The gentle south wind appeared as if it had bathed in a flower pool, with pollen and honey on its body. It went towards Muruga and fanned His feet. The sounds of drums and instruments were heard.

THE FAME OF THE TEN-FOLD INSIGNIA OF THE LORD VISAKA :–

As for His **Name**, it is Subramania 'Om', the 'Om' proclaimed by Sama Veda, the 'Om' of Sadasiva. His **Mountain**, the Hill of Siva, is in the form of Siva. His **River** is the Shunmuga River flowing like His own stream of Grace. His **Abode** is Thiruavinankudi, whence He grants boons. As for His Floral **Wreaths** it is the garland of verse strung by the poets and the Kadamba laurel. His **steed** is the Peacock

traversing atonce the worlds above and below. His **Elephant** is like Mount Kailas striding across. His **Banner** is the cock that heralds in the coming of the Flame of Grace and the disappearance of the darkness of the Malas. He is the One who gives happiness to those that seek Him. His **Drums** proclaim welcome to all that approach Him and assure them bliss. He is the **Authority**, directing the performance of the five-fold actions through the agency of Brahma and others. (The five-fold actions are-Creation, Preservation, Dissolution, Obscuration and Liberation.) Thus did many praise His ten emblems.

THE GLORIOUS DEEDS OF THE WEARER OF THE NEEPA GARLAND :—

At another place, His clouting the head of Brahma and imprisoning him, taming the ram that sprang from the Yaga of Naradha and bestriding it, the breaking of the tusk of the Boar and giving to the supreme Lord, the destruction of the Krouncha Mountain, the killing of the Asuras with the faces of the elephant and the lion, the felling of the tree that was Soora–these and many other exploits were being narrated. At yet another place His becoming the son of the Supreme Lord for removing the sorrow of the Devas and playing in the Saravana-

poigai to the delight of the six Karthigai Maidens, His gladdening the heart of the Siva by speaking to Him of the Truth, His preaching to Agastya, His releasing the Devas from prison, His killing of the demon after being moved by hearing the "Thirumurugatrupadai" sung by Nakkirar and giving him Grace, His assuring the growth of the severed hand of Murugammayar, His making the word of the poet 'Poyyamoli' false, of him who said in arrogance "the tongue that praises the cock will not speak of the chick", by making him sing of the egg and giving him Grace, His blessing Arunagiri and removing his disease, giving him happiness and making him sing the Thiruppugazh for the benefit of the world, and His bestowing similar boons without end on those that worship Him-these were praised and sung by others. "The radiant son of the Supreme Lord has come forth; the first of Creation has arrived; the nephew of Vishnu is here, the son of **Sakthi** (Durga) has come; the Crimson-hued Lord is on procession; the Embodiment of heavenly wisdom is passing; the Healer of the disease of life has come; the Bestower of Jeevanmukthi is here".—thus saying, they worshipped Him. Full of the flood of Bliss the hermits, wise ones, sages, heavenly - beings and humans were alike acclaiming, like the sounding of the surging sea at moonrise. Thus

did I behold the procession of Palani Andavar of Blissful Form.

BEHOLDING THE BEAUTY OF THE LORD :-

The stream of Bliss flooded my body and penetrated my bones and found vent outside as tears. I realised the truth of Arunagiri's gracious words that the happiness of Mukthi could be got in this Birth itself by reverent devotion. My body I forgot; I forgot my life; I forgot the deluding mind. The 'I' in me, I forgot Every thing I forgot. This Bliss soon faded and I began to lament. Many days have gone; since then I am full of desire that the blissful state should be mine again.

THE LOVER DESIRES BLISS :

Muruga has made the heart of mine, artless as I am, like wax in fire. Though my heart aches, not once nor for a little moment has He again given me the Blissful experience. How can I describe the pangs in my heart? Is it meet that the youthful Hero should neglect His newly wed bride? As a romping child He married me; does it accord with His greatness not to show grace when love has blossmed forth? Will my Lord give me such happiness again? Will not He who blessed me with love for Him shewer grace on me but would deceive me?

THE DEVOTEE COMMUNICATES HIS YEARNING TO THE PEACOCK :—

Thinking of his Grace day and night I have entered into a state of frenzy. My mind remains unsubdued. I see not the feet of Muruga in my heart; in consequence I cannot plunge into the flood of Bliss that springs from love. I am caught in the whirlpool of Maya. Whence is it that even after the six-faced Lord who can remove the Maha-Maya has smiled on me, have I not attained the sweetness of tranquility? The rigour of the rigid Karma has not become relaxed. Delusion has not left the heart; I am still to escape the snares of the beautiful-eyed damsels. The desire for gold has not abated in me. The greed for house and field has not left me. The impulse to follow the low ones is still in me. The Delusion of 'I' and MINE has not left me. Knowledge has not freed itself from the ravels of varied book-learning. Should I come to this pass? If Evil can afflict those who have dedicated their love at the fact of Velan, who then can hereafter be saved? Is there any law-suit between me and Muruga? Why then does He not enter into my heart or cast His gracious look on me or plant the flowery petals of His sacred feet on my head? Once He came forth from the spark emanating from the brow-eyed Hara. Should He not now blossom forth even

6

out of the withering lotus of my heart? He is the foster-son of the swelling Ganga. Churl that I am, His stream of Grace has not flowed over my soiled heart. He graced the sacred Poigai (pond) by dwelling there; but He has not graced me by dwelling within me. Of massive stone is His temple made; but He will not make His temple in my stony heart. In the circling clasp of His mother, He became Skanda; but He will not take root in the hollow of my heart. He comforted the imprisoned Jayanta in his dream. Why does He not appear in my dream? A word to delight His Father, He uttered, but no word does He utter to comfort me. His 'Vel' drank the oceans dry; Why does He not deign to make my ocean of sorrow dry? He cleft the mountain fastness in twain releasing those imprisoned inside; Why does He not cleave my Karma and release me from the bond of birth? Sorrowful I became because He did not say "Fear not" to me who had taken refuge in Him.

DEVOTEE TAKES HEART THAT THE LORD WOULD BESTOW GRACE :—

Will He not reveal to me the nature of His Being and disclose His Cosmic Form as He did to the Devas whom He once persecuted and then saved? Will not the Golden-hued Lord remove my dross and give me purity in this life as He

did to Achutha? Will not He who rescued people from the bond of evil-beings, free me from the knot of my evil Karma? Will not He who cured Pandya's ailment and straightened his crooked back relieve me of the sorrow of birth and free me from Pasa's doubling pain? Will not He remove my sorrow and give me lifting hand as He did once to Murugammayar? Will not He who removed the sorrow of the Vaniga (Vysia) comfort the devotee in his affliction? Will not He who transformed the charred bone into a woman, comfort me in my agony? Will not Muruga, the son of Siva the wearer of the wreath of bones, bear with my blemishes? He is One who minds not the faults of His devotees. He is the Benefactor who blesses even those that vituperate Him in verse. He is the Sire pitying the needy. He is the Primal Being who eradicates ignorance. He is the staunch support of the Scholar. He is the Protector of the supplicant. He is the One, who plants His feet on the head of the devotees who cry Muruga even once. He is the dispenser of boons in the Kaliyuga. He will not forsake me in sorrow. Thus believing, I approached a sage and conveyed my distress to him and decided to send a message to Lord Palaniandavar.

THE MANIFOLD NAMES OF THE DANCING PEACOCK :—

Oh! Joyous Peacock! Oh! Mayura! Thou hast learnt the tread of the beautiful damsel! Thou art the Naviram (1. Peacock; 2. Mountain) bearing the youthful Lord, as, beneath the dark clouds, thou spreadest thy radiant, Heaven-encompassing hues, gold, green and crimson; Oh! thou KOONDAL (1. Peacock; 2. Tress) with fadeless beauty that owes naught to oil or flower; Oh! thou shining SHIKAVALAM! (1. Peacock; 2. Luxuriant tuft); Oh! thou art the unenfeebled SIKANDI! (1. Peacock; 2. Eunuch); Oh! thou sweet THOGAI! (1. Peacock; 2. Damsel), the harbinger of Bliss. Oh! thou cool SIKHI (1. Peacock; 2. Fire) that destroys not, nor darkens, but protects those that come near thee. Oh! thou KEDARAM (1. peacock; 2. Tune) that cannot be confined in the stringed prison. In the heart's sky, the Vel (spear) flashes forth as lightning. The cock's clarion call is like thunder's peal. The cloud of Kanda showers vivifying drops at meet season on the withering plants (souls). Oh! Kedaram (1. Peacock; 2. Field) thou art the foundation for all these. Oh! great guide of mine, needy as I am.

THE SHORT-COMINGS OF OTHER MESSENGERS :—

If I bespeak the Heart as fit messenger, it is artful and tardy will it be in reaching Muruga.

Even if it reaches Him it will not set forth truly my state. Besides, if it sees the form of Kanda, it will thaw, melt and resolve itself into nothing; and being oblivious will not speak of my need. In the past it forsook its task, though told oft. Under the spell of the demon-like five senses it wastes itself in evil action. If I send the Krouncha bird, will it not be afraid of Muruga who cleft the mountain bearing its name? Besides belonging to the feathered tribe, it loses itself in lechery. It is not fit for being sent to the Lord.

I could bid the Swan go but it will not approach Muruga thinking of the time when its master Brahma was imprisoned by Him. And it cannot go or speak before the Lord, artless as it is.

The Parrot could be sent, but it will lose its life out of fear at the very word "Poosai" (1. cat; 2. worship). How can it go into the temple where poosai will be in plenty? Will it not be shamefaced at seeing the melodius singing parrot (Saint Arunagiri) in the flowery palm of the Lord, and will it go near it? Besides on its way it will have to face many perils "Thathai" (1. parrot; 2. peril). It will be hard for it to return. So is the parrot called "Thathai"

If I send the Naganavai bird, it will get caught in the hands of the honey-tongued damsels.

The Piegeon cannot be sent as it will consume the "Thoothu" (1. message; 2. stone) and thereby spoil the message. Further it is a KAPOTHI (1. blind; 2. piegeon) I could send the Cuckoo; but who can take pleasure in its cry which, even its mother and foster-mother cannot bear? Besides how could it go and speak before the Lord when it remained seated once on the mango tree cleft by Muruga?

Shall I sent the Bee or the Deer to the Lord? No. Could they go before the one who assumed the shape of the Vengai (1. tiger; 2. tree).

Tamil or Gold could be sent, but they cannot speak of themselves, their worth having to be spoken of by others. Besides, they are subjected to many fetters. How could they speak my message? Measured as they are, still they have their own short comings.

The South Wind is not pure being tasted first by the snake which itself is in thy mouth. It cannot be sent before the Lord.

The Cloud could be sent but it has a thunderous voice and a dark body. If it opens it mouth, it will only spit fire. It knows not the proper time.

The Ballad singer could be sent, but it is not meet to send before the Lord, low beings greedy for meat and intoxicants. These are not fit messengers.

THE PEACOCK IS THE FIT MESSENGER :—

Oh, Peacock! Qualities indispensable for an ambassador as courage, wisdom grace, beauty, skill and the like are found only in you. Thou knowest when Muruga will bestride thee, what His utterances signify and when His sacred feet will rest on thee; and knowing these, thou will act according to His wish. The youthful Lord also will vouchsafe grace at thy wish. The charity of the devotee is worthier than the Grace of the Lord.

THE GREATNESS OF THE PEACOCK OF THE LORD OF HEAVEN ;—

Oh, thou peacock ! thou knowest not thy greatness. The virtuous know not their own worth. Who art those, living in the sky or in the netherworld or in the earth, who does not speak thy praise? Thou shelterest the whole world under thy spreading plumes. It thou shakest thy plumes, the force would uproot even the Himalayas. Thou hast the strength to contain all the worlds within thee as eggs under thy wings. Thou caughtest hold of Adisesha and shook him,

trembling so that the precious stones on his head got scattered in the sky. These became the stars in the sky. They are afraid that if they come down you would peck at them as CHOLA grains and eat them. The Meru Mountain is the bow of Siva, its chord is Vasugi, the serpent; thou hast made the mountain-bow erect by piercing the serpent chord. They call the trembling of the earth caused by Adisesha shrinking back before the blast released by the wings, the earth-quake. On hearing thy name, the serpents that trouble the Sun and the Moon will leave them and enter their caverns. Is it not because of thy pecking at Adisesha, his mattress, that Vishnu had to find a sleeping place on the banian leaf? The serpents becoming arrogant, being on the crest of the crimson-haired, brow-eyed, blissful Lord that has the Hala-hala poison in His throa, seeing the Garuda passing near by, will exclaim, "Ah! Garuda, art thou hale"? But Oh, swift Peacock! as thou approachest from a long distance, they will rush into the shelters. Is it not because that Garuda :cried after being belaboured by thee that he acquired the name 'Kaluzhan'? The swan, the carrier of the flower-throned Brahma became afraid; of you and so got the name "Anjam" (1. fear 2. swan). Can thy greatness be expressed in human speech?

THE PRAISE OF THE GRACEFUL DANCE OF THE GAY-COLOURED PEACOCK :—

Who does not surrender to thy charm as thou circling thyself, dancest? The humans call that rain, which is only the tears of joy flowing from the eyes of the immortals when, out of the fullness of heart, they behold thy graceful dance against the cloud's blue curtain. The Lord Nataraja alone can equal thee in dancing. Maidens, desirous of dancing like you and practising for a long time are unable to acquire thy skill and hence are scorned as "Melliyar", (the weak ones). Kali, try as much as she would, could not dance and stood abashed in the assembly with downcast face. Parvathi, ascending the "Ponnambalam", could still not dance and stands adoring the dance of the Lord. Lakshmi, the Goddess of Wealth, who never dances in the same abode for long has acquired the name 'Seyyal' (1. Rosy hued; 2. Lady who will not). The Goddess of learning could not imitate thy dancing and has become pale as her swan. Rumbha has become thin at the waist because she could not acquire thy grace in spite of her efforts. The ocean, impelled to be like thee, bears ever in her bosom, the sun god but unable to acquire thy grandeur in bearing Muruga, becomes fevered and moans. Women coveting thy graceful bearing and not

acquiring it, are only mocked as the foolish ones.

THE GREATNESS OF THE VIRTUE OF THE BEAUTIFUL PEACOCK :—

Oh ! Wise Peacock ! Who is the Yogi who has done penance as thyself? The Maiden of the Himalayas (Parvathi) Herself did penance assuming thy form and thy name 'Naviram' (1. Naviram-Mountain; 2. Peacock). Hence it is that Kumara has taken all Hills as his abode. Who is sweeter to him than you ?

The elephant, with the gait of the sounding mountain torrent, the ram and the like, He has as His steeds but when He comes forth for giving grace to His devotees He only comes astride you with the shining spear in His hand. Is there any Mantra equal to "Vel and Mayil"? Those desirous to live for ever will not forget thy name even if they forget the name of Muruga. Has not Arunagiri himself in his "Kandaranupoothi" spoken of thy praise first when he recited "Aadum Parivel Ani Sevel" etc? is it not because he pronounced thy name, that Kanda with Form and without, with Being and without came as his Guru and sundered the chain of his three-fold desires and gave him grace ? With melting heart I call upon thy name; hence thou

must take pity on my need and must go on a mission to Lord Muruga.

THE PEACOCK'S NATURE IS TO SUCCOUR THOSE THAT BOW :—

Is it not thy nature to shelter those that come to you ? Art thou not the benefactor who brought Lord Muruga before the King Prabuda Deva and his assembly for removing Arunagiri's difficulty ? Art thou not the one who bestowed the sight on the blind poet Muthuvairava when in sweet verse he asked thee to bring the youthful magnificent Lord ? The Lord Muruga will not refuse thy request. Every one knows this. Merciful as the six-faced Lord is by Himself, will He refuse to show the grace when devotees like you convey my need to Him ? Will He deign to leave the devotees struggling? Will He not show His Form to devotees when He showed His Viswaroobha even to Soora, the son of Maya ? Can the Lord, who can root out the weeds of Maya, not remove the tares of my Pasa ? Can He, who extorts lovely lyrics from poets who scorn Him, full of conceit, not accept my garland of verse woven with loving heart ? Should the adage "Lisping or stuttering, sing of Kumara" become false ? If thou tellest Him, Muruga will take me and will not leave me. Have no doubt about this. If thou dancest before

Him to the measure of the 'URUVAKATHALA' He will know that I have His 'Uruvam' (*i.e.* form) in my 'Aham' (*i.e.* heart). If thou dancest to the ADHITHALA He will know that I require thee as my help from the Adhi (*i.e.* beginning). If thou dancest to the 'JAMBATHALA' He will so ordain that I do not enter the "janana Pai" the womb of birth. If thou dancest to the 'THIRUPUDATHALA' He will give grace transcending Maya. If thou dancest to the 'MATTIMATHALA' He will remove my 'Mattimai' (*i.e.* folly), and include me in the group of disciples. If thou dancest to the 'THURUVATHALA', He will come as my Guru and annul my ancient Karma and make me live in great state. Therefore, thou shouldst first dance before Shunmuga with grace, gladden Him and gracefully tell him of my need at the proper time.

"I SHALL NOT FORGET THY SERVICE" SAYS THE DEVOTEE.—

Oh ! thou King of peacocks with the dainty red feet and green spreading plumes ! If thou speakest to Him thus, I shall always remember this in my heart; It is the way of the wise to praise those who rendered opportune help as long as their lives last. I shall sing "Mayil Virutham" composed by the poet of Annamalai (Arunagiri)

praising thee. I shall sing, rejoice and dance by reciting the Thiruvaguppu-"Adhavan and Ambuli". I will sing in praise of thee in the fullness of heart in the way Murugadasa sung "Mayil Alangaram". Kumaragurudasa (Pamban Swamigal) the author of 'Paripoorananandabotham' is like the ocean of bliss that has no bounds. He is the true Gnani who wrote the "Thagaralaya Ragasiam" and who lost his heart to Muruga. He is the "Siddhanta Banu" who removes our inner darkness. I shall sing his "Ponmayil Kanni" sung in praise of thee, in chaste Tamil, capable of melting even the stony heart and shaming the sugar-candy in sweetness. Thou wilst firmly tell the Lord of Wisdom Who can sunder the bonds of Karma, my supplication. What have I to expatiate to the Primal Being who is the Life of all lives? Ignorant as I am, what more can I say to the great Thief who, dwelling in my heart has yet hidden Himself?

THE DEVOTEE SPEAKS OF HIS NEED:—

Oh! Peacock, Tell the Lord thus "Still in the line of devotees, there is one poor labourer who belongs to the tribe of thy servants. Though out of ignorance he commits hundred faults, he will not even think of offending Thee. He puts not his faith in any other than You. He follows not anyone other than You. He offends not any

of your devotees. He falters not in doing services bidden of them. He will not enter the assembly of people who deny the Supreme, the souls, and action, good and bad with their deserts. He will not join the vain ones who mock at the bodily service of the devotees for the Lord. He will not listen to those who call themselves God. These are the persons who run after house, gold, precious stones, company of women, food, clothing and ornaments and gather them clamouring "These are mine". He won't sort with those who debate about 'one' and 'two' (Ekam and Dwaitham). He likes not those "who make the false appear the better reason". He desires greatly the speechless grace of Thine after the deluding darkness of "Anavam" and the fetters of Karma are removed and the demon of Maya is driven away. He yearns only for Thee. Thou, who art compassionate towards the weak, mind not any blemish of thy devotee, tell him "come here, thou art my bondslave", give him grace and crown Thy golden feet as flowers on his head. Remove the evil of the past Karma and make him truly wise. Remove the arrogance of 'Mine' and 'I'. Establish his head at Thy Feet in pure Adwaita state as he realises Thee completely, with all faculties inert, steeped in true unending bliss. Do not let him be deluded by gold, cattle, house, children and earthly life.

Let him not be touched by the poverty that leads to evil. Let him not fall into the pit of low desire. Let him not make a living of the sweet Tamil verse. Let him not take his time with low books that speak not Thy praise. Let him be given quickly the boons of chanting and meditation of Thy feet. Come to him and vouchsafe to him the Bliss that has no end and render him Grace. Oh! Muruga of Blissful form (Ananda) Oh! Sath! (Truth), Oh! Chith! (Knowledge) Oh! Om Sadasiva"—Thus speaking, assure me the grace of the Lord.

Lord Muruga with the umbrella of thy plume aloft; with Valli Thoivayanai on either side, wearing the victorious garland, bearing the shining spear of Gnana on his righthand, fragrant—mouthed with wisdom's milk, the Supreme Gurunatha—The Lord of the Devas—the Bestower of Boons—the one determined to make his devotees live for ever; He of the Sapphire hue—the Crimson Essence—Purest Gold—Effulgent Light—the Boat that takes the devotees across the ocean of birth and death—the Ladder that assures passage for devotees to reach Mukthi—The Two-fold Treasure of the devotees—the Insatiable Ambrosia—the Sweet Juice of the three-eyed Sugar Cane—the Delicious Honey found in the tree of the Vedas

—Sweet Fruit of true Wisdom—The Palani Andava with the lustrous spear, flashing like lightning, full of grace—Oh! Peacock! bring Him swiftly to me.

OM

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி—பழனி.

பாரி அச்சகம், சென்னை-1.